

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

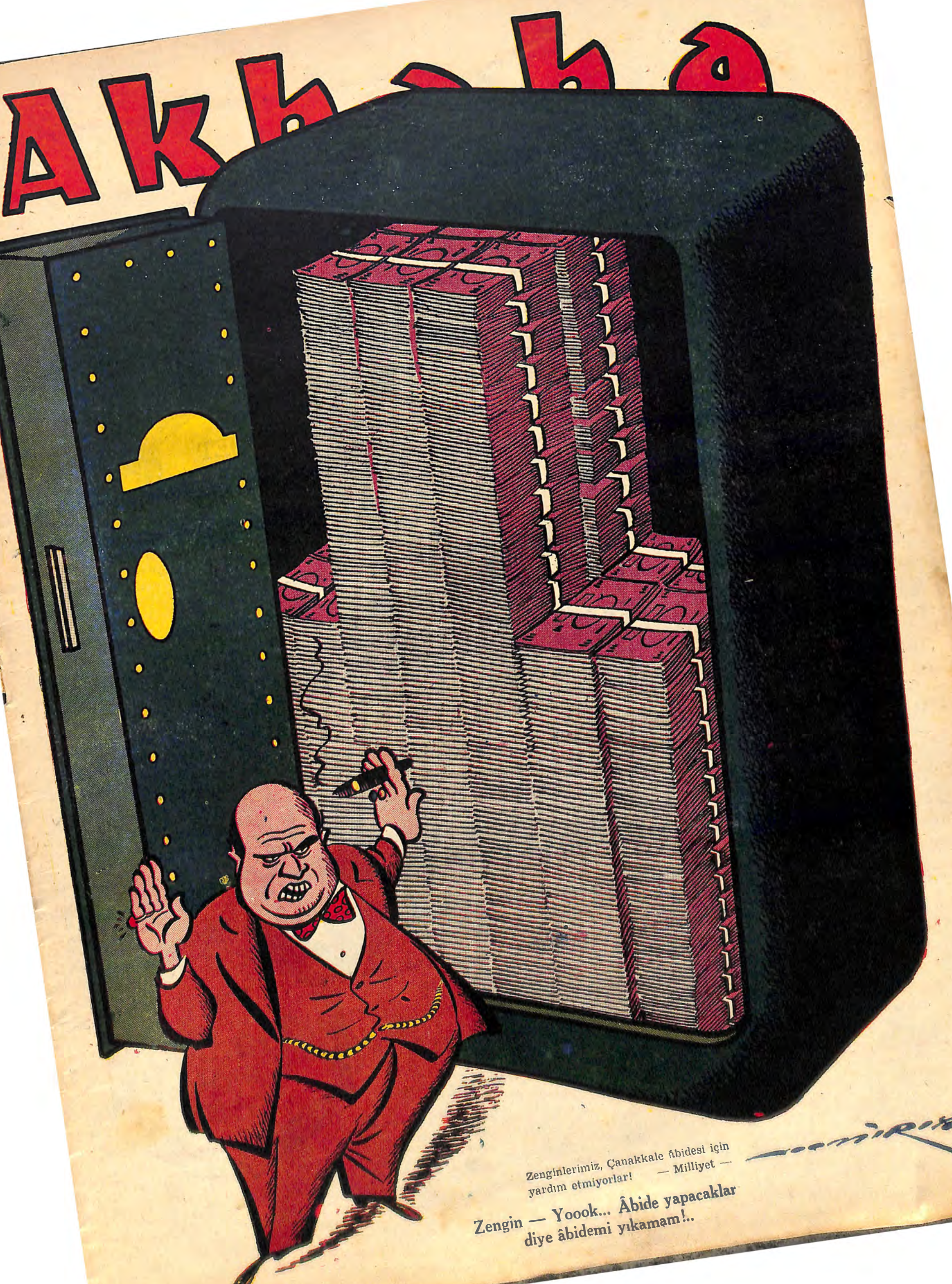
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Zenginlerimiz, Çanakkale âbidesi için
yardım etmiyorlar! — Milliyet —

Zengin — Yoook... Âbide yapacaklar
diye âbidemi yıkamam!..

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

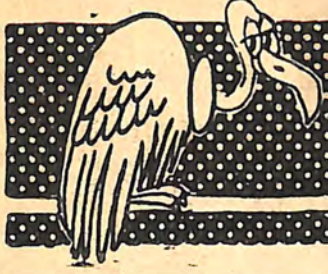

FAAL d - 409

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

Akkaba

siyasi
mizah
gazetesi

ASIL SUÇLU!

IZMİT körfezini dolduran tuzlu su artık bir göz yaşı birikintisidir. Ağlaşanları yalnız Kocaeli kıyılarında sabahlayan bahtsızlar sanmayınız. Erzurum'daki anaların, Sivas'taki babaların, Malatya'daki hemşirelerin, Samsun'daki ağabeylerin, bütün yurdun göz yaşları bu hıçkırıklarla dövünen koya dökülüyor.

Biz, Çanakkaleye bir Üniversite gömmüştük. Ama, bir bayrak uğuruna. Bir ihmal uğuruna değil!

Hah, işte suçlu diye «ihmal» in yakasına yapışmıyacağım. Asıl suçlu o da değildir.

Kim? diye kızarmış gözlerle yüzüme baktığınızı görüyorum. Söyliyeim: Asıl suçlu, içimize işleyen Şarklı tevekkülüdür!

Rahmetli Cevdet Kerim İnce-dayı Büyük Millet Meclisi kürsüsünden söylediği bir cümle ile bu mistik duyguyu vecizeleştirmişti: «Biz âmâl-i erbaaya sığmayız!»

Türkçesi mi?.. Toplamaya, çıkarmaya, çarpmaya, bölmeye, kısacası «hesaba gelmeyiz» demek!

Denizlerimizde işleyen çürük çarık teknelerin isimlerine bakınız: Avn-i Hüda... Maşallah... Serdengeçti...

Her gün bir kaç uçurumlara yuvarlanan otobüslere bakınız: Çoğu, Cenab-ı Hakkın ismini taşıyor...

Taksilerin içi, birer tekke, birer türbe, birer mescit: Eski harflerle hesmeleler, dualar, muskalar, nazarlıklar, mavi boncuklar, âyetler, hadisler...

Kimi Çırcır, kimi Aksaray, kimi Mercin yangınında kül olan eski ahşap mahallelerimizin, itfaiyesi de, sigortası da birer «Ya Hafız» levhası idi...

Denizde fırtınadan telaşlanan Yahudinin:

— Korkma bezirgân, Allah büyüktür!

Diyan kayıkçıya verdiği cevabı bilirsiniz:

— Allah büyük ama, sandal küçük!

İşte bizim hesaba katmadığımız

— Heç böyle mebus görmedim gardaş. Ne gonuşly, ne bağıry, ne döğüşiy... Sadecene gelly, dinliy, maaşını ahp gldiy!..

budur: Sandalın küçüklüğü!

Şu gemilerdeki, tramvaylardaki, otobüslerdeki «hadd-i istiabi», türkçesi «alım» levhaları yok mu?.. Biz bunları lüzumsuz bir lâf, bir bilgiçlik, yahut bir «gâvur icadı» sanıyoruz.

Eğer, her yaz, Marmara sularına sabah, akşam bir Ada vapuru gömülüyorsa, bu sadece hakikat asrında bir mucizedir. Yoksa, taşıyacağı yolcunun bir

misli fazlasını yüklenen, alt pencereleri suya gömülmüş o vapurların ilk uğrıyacağı iskele, denizin dibi olması lâzım!

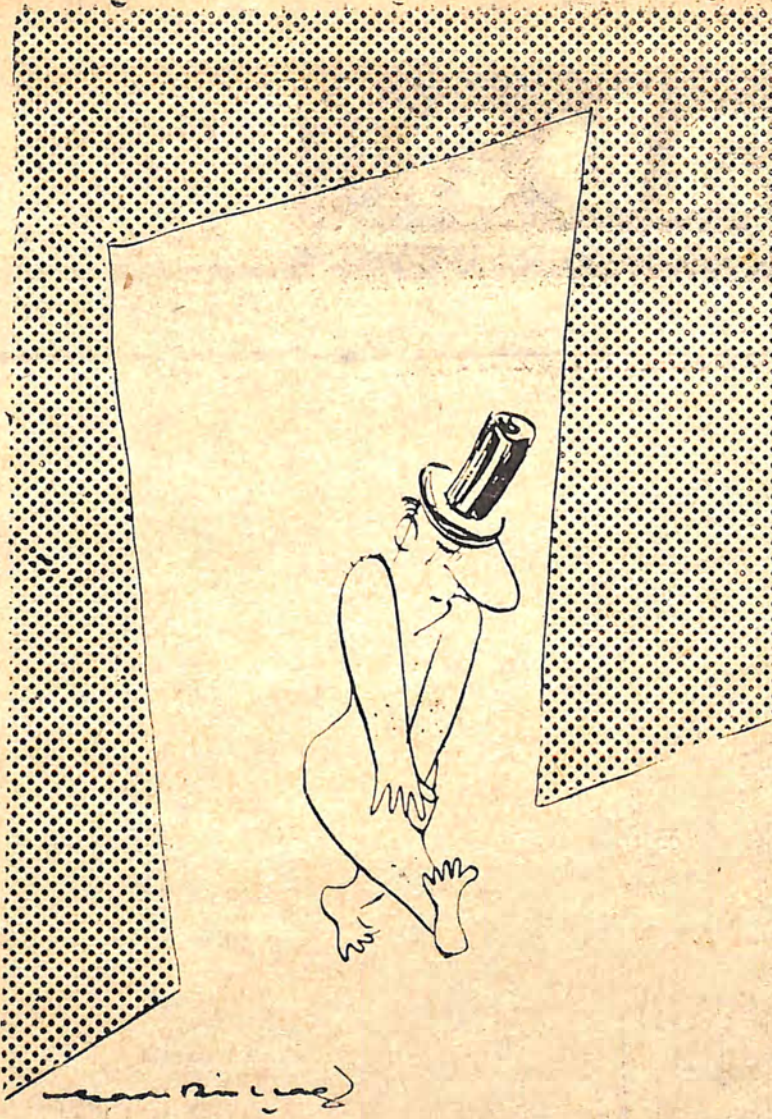
Sık sık gazetelerde okuruz: Bir düğün evi çöktü, yedi kişi öldü, kırk kişi yaralandı diye... Neden?.. Alacağından fazla insan dolduğu için değil mi?

Eğer o ev, denizde yüzen bir gemi olsaydı, yıkılış, batış olacaktı!

Hayır, hayır, bir sınıfa üç sınıfılık öğrenci dolduran Maarifimizden tutunuz da, sanayiimize, ticaretimize, hele kalkınmamıza, hele imarımıza kadar, biz buyuz: Âmâl-i erbaaya sığmıyan insanlar!

İzmit'te batan Üsküdar gemisi, bu zihniyet dramımızdan sadece hazin bir sahnedir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Çok muhalif bir milletvekili!..

Helâl olsun

Demokrat Parti Zonguldak Milletvekili sayın Avni Yurda-bayrak'a:

Sayın Yurdabayrak;

Millet Meclisinin son kavgalı oturumunda başınıza gelenleri Meclisteki gazetecilere şöyle anlatmışsınız:

«Ben kavgaya yatışsın diye, C.H.P. Malatya mebusu Kâmil Sürenkök'ü tutuyordum; bu sırada kafama bir çanta isabet etti, hafiftili, pek tesir etmedi. Fakat... Sonra kavganın üzerine öyle bir yumruk indirdi ki vurana helâl olsun, gözümden ateş çıktı zannettim.»

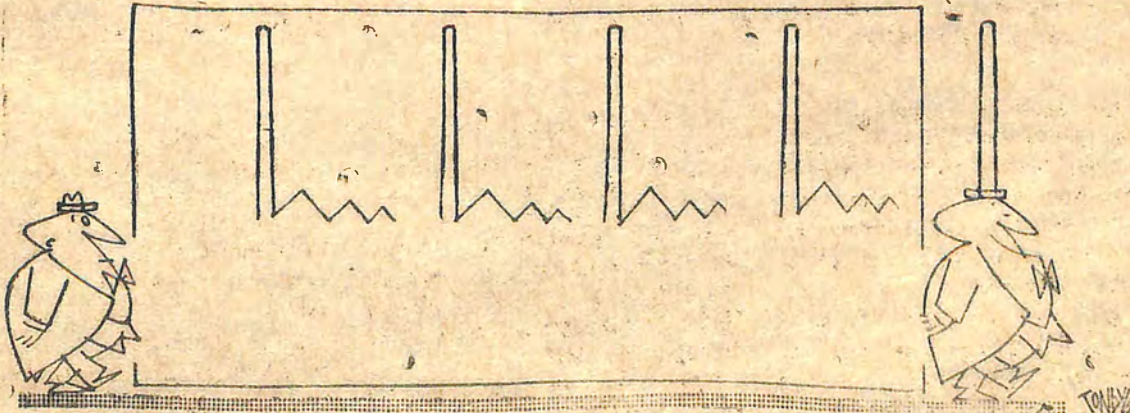
Bu sözleriniz içindeki «Helâl olsun» deyimini eksiktir.

Türk dili bakımından, sözünüze karışıyorum. «Helâl olsun» argo dilinde, beğenilen, değerlendirilen işler için kullanılır. Sizin de, kavganızın üzerine inen yumruğu beğenerek, değerlendirmek için böyle söylediğiniz anlaşılıyor. Ancak, kullandığınız deyim tam değildir. Argoda bunun doğrusu ve tamı şöyledir: «Helâl olsun sana bu yollar âbl...»

Bundan sonra hiç istemediğimiz böyle bir olayla karşılaşsanız deyimini doğru ve tam söyleyeceğinizi umarız.

— Helâl olsun sana bu yollar âbl...

Saygılarımla.

Bay Politik!..

olaylar

Hak ve vazife

VATANDAŞIN devlete karşı vazifeleri vardır. Bu vazifelerin yerine getirilmesini istemek devletin hakkıdır.

Devletin de vatandaşa karşı vazifeleri vardır. Bu vazifelerin yerine getirilmesini istemek vatandaşın hakkıdır.

Bu hak ve vazifeler karşılıklı olarak yerine getiriliyor mu dersiniz? Hayır!.. İşte bir örnek:

Her ana - baba, ilkokul çağındaki çocuğunu ilkokula göndermekle ödevlidir. Gazetenin bir haberinden öğreniyoruz ki, bu kanun, yani «Tedrisat-ı ibtidaiye» kanunu tââ Sultan Reşat zamanında 1913 de yapılmış. O zamandan bu zamana 44 yıldır yürürlükte olan bu kanuna göre, çocuğunu ilkokula sebepsiz yere göndermeyen ana - baba ilkinde on, ikincisinde 20 lira ceza verir. Yine çocuğu okula göndermemekte direnirse o ana - baba bir haftadan bir aya kadar hapsedilir.

Bunların hepsi iyi, güzel. Peki ama, bir ana - baba düşünün; çocuğunu ilkokula göndermek istiyor ama, köyünde, bulunduğu, oturduğu yerde ilkokul yok.

Hiç olmazsa hak - vazife arasında bir denge kurmak için, hükûmet, çocuklarını ilkokula göndermeyen ana - babalardan ceza diye aldığı paraları, bugüne kadar ilkokul yapamadığı yerlerdeki ana - babalara versin.

Ziya Gökalp acaba bugün için mi:

«Sakın hakkım var deme, Hak yok, vazife vardır!» demişti?

Hayâlen Türkiye

YABANCI ülkelerdeki elçiliklerimizin, basın - kültür ataşeliklerimizin iyi çalışmadığını

söyleyenler sık sık görülür. Böyle düşünenleri yalanlamak istercesine Amerika'daki Türkiye Büyük Elçiliğinde çok ilginç çalışmalar oluyor. Washington Büyük Elçiliğinde bir resim yarışması yapılmış. Yarışmanın konusu şu: «Türkiye'yi hiç görmemiş Amerikalı ressamlar, hayâlen Türkiye'ye ait bir resim yapacaklar.»

Yapmışlar. Birinciliği «Boğaziçi», ikinciliği «Köyde akşam», üçüncülüğü «Eski Ankara» tabloları almış.

Acaba elçiliğimiz neden hayâlen Türkiye resmi istemiş de, hakikaten Türkiye resmi istememiş?.. Hakikatler acı olur, derler, ondan mı?

Yapılan resimleri görmedik ama, hayâlen yapıldıklarına göre kim bilir ne kadar güzeldir.

Hani bir şarkı vardır:

«Hayâl içinde akıp geçti ömr-ü derbederim...»

Evet, hayâl içindeyiz. Hakikatleri bile hayal meyal görebiliyoruz.

Ciğer sökenler

AF, ne güzel şeydir. Hem affedilen, hem affeden sevinir. Af, büyüklüğün şanıdır.

Geçenlerde af kanunu için bir tasarı verildi. Tasarı kabul edilmedi.

Basın suçluları affedilmiyor. Siyasal suçlular affedilmiyor. Öteki suçlular da affedilmiyor.

Gazetelerden öğrendik, şimdi orman suçlarını affeden yeni bir kanun tasarısı verilmiş. Orman suçları... Yani ormanları yakanlar, kesenler. Orman suçları dedim de Orman Umum Müdürlüğünün bir vecizesi aklıma geldi: «Orman bir memleketin ciğeridir. Memleket ağaçlarla nefes alır». Orman Umum Müdürlüğü bu vecizeleri bastırıp oraya buraya asarak, ormanlarımızı korumak istiyordu. «Orman bir memleketin ciğeridir». Orman suçlarına af... Demek, memleketin ciğerini sökenler affedilmek isteniyor!

Niyetimiz iyi

ISTANBUL Şehir Tiyatroları, seyircilerin tiyatroya gelmesi için, ellerinden ne gelirse yaparlar.

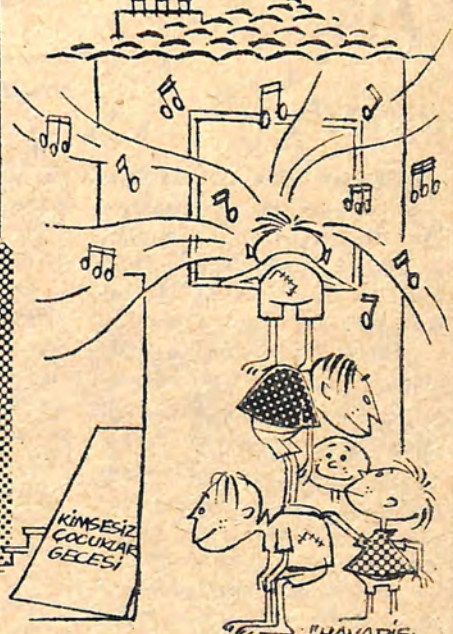
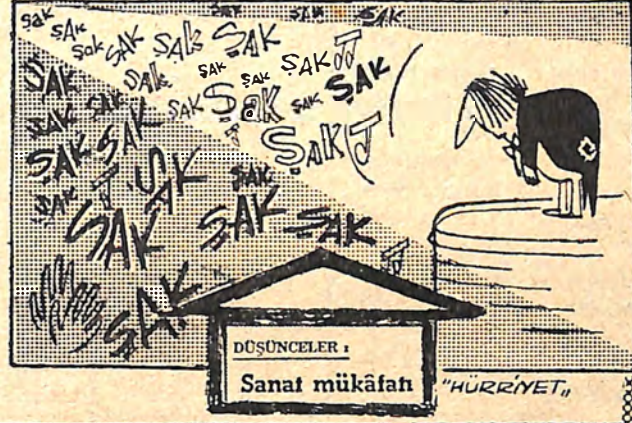
Oynamak için kötü piyesleri seçerler, biz yine gideriz. Seç-

Muhafifler de Sağlık işlerini tasvip etti

KIRK-anbar

Yılmaz Çetin - TONY

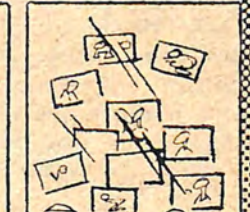
ÜSKÜDAR VAPURU BATTI

Sinemaya gidenin hayatı uzuyormuş
(ANADOLU AJANSI)

"YENİ SABAH"

30 KISIM TEKMİLİ BİRDEN BÜYÜK FİLM

Kimsezi Çocuklar Gecesi büyük rağbet görüyor

len eserleri sahneye çok kötü kor- lar. Biz yine gideriz. Kötü oy- narlar, biz yine gideriz. Ne yap- salar gideriz. Şimdi de, bizim Şehir Tiyatrolarına gitmememiz i- çin bilet fiyatlarına zam yapmış- lar. Boşuna uğraşıyorlar. Bizim bir kere iyi niyetimiz var. Tiyat- roya her gelen, girerken, çıkar- ken dövülecek, deseler, biz yine gideriz.

Bu da lâf mı?

GAZETENİN iki bakımdan değeri vardır: mânevî değeri, maddî değeri. Mânevî değeri- ni geçelim bir kalem, maddî de- ğerine gelince bu, her sütunun uzunluğu ile ölçülür. Gazetelerin ilân tarifelerine bakarsanız, bir gazetenin bir sütununun kaç pa- ra ettiğini öğrenirsiniz. Sütunun her santimi 6 lira ile 16 lira ara- sında değişir. Bir santimlik ilân verseniz, bu kadar parayı ödeye- ceksiniz. Mânevî değerinden geç- tilik ama, gazetelerdeki resimle- rin, yazıların hiç olmazsa ilân tarifelerindeki para değeri ka- dar olmaları gerekmez mi?

17 şubat günlü Dünya gazete- sinin üçüncü sayfasını açın. O- rada, saçları omuzlarından dö- külmüş, elbiseli bir kadın resmi göreceksiniz. Siz şimdi inanmıya- caksınız ama, bu resmin altında aynen şu yazı var:

NE İSİM VERİLİR — Bizde bu tip kadınlara «Sülün» ismi veri- lir ama, Avrupalılar ne der bi- linemez?

Ne oldu? Ne anladınız? Kadın kim? Neyin nesi? Bizde sülün denilirmiş de, Avrupalılar ne der bilinmezmiş.

Ben, buna ne dendiğini çok iyi bilirim ama, şimdi yazsam ayıp olur. Hem yazmağa ne lüzum var? Böyle işlere dilimizde ne dendiğini siz de bilirsiniz.

Resmî ilân

ADAPAZARI'nda çıkan bir akşam gazetesinin verdiği bilgiye göre, Adapazarı'nda 15 gazete çıkıyormuş. Oh, oh... A- man ne iyi. Adapazarı gibi bir

yerde on beş gazetenin çıkması- na insan nasıl sevinmez? Demek okuyanlarımız çoğalmış. Ama A- dapazarı'nda çıkan akşam gaze- tesi daha başka şeyler de söylü- yor. Bu on beş gazetenin çoğunun baskı sayısı elliye bulmamış. İş- te buna şaşılır. Çıkarılan gazetê- nin hepsi satılsa, hepsi okunsa el- li kişi okuyor, demek. Peki, elli kişi için gazete çıkar mı? Asta- rı yüzünden pahalı gelir. 50 tane basılan gazetenin bir tanesi en ucuza olsa, iki, üç liradan aşı- ğıya gelmez. Peki, bu gazeteler kaçta satılıyor? Okullarda el yazı- sıyla çıkarılan okul gazeteleri bi- le elliden çok yayılır. Demek ki, bu gazetenin sahibi çok zarar e- diyor. Acaba, zararı da göze ala- rak halkı okumaya teşvik içinde gönüllü bir zengin mi?

Ben padişahım!

— Ben padişahım!

Diye çıksam ortaya herkes bana deli der. Daha doğrusu:

— Ben padişah kadar zenginim! demeliyim.

Vatan'da sayın Enis Tahsin Til'in bir yazısını okuyunca, evet işte böyle:

— Ben padişah kadar zenginim! diye bağırdım. Enis Tahsin Til- in yazısından öğreniyoruz ki, 1908 de, yani bundan tam elli yıl ön- ce sadrazam 400 lira maaş alıyormuş. Şeyhülislâmın maaşı 300, hariciye nazırının 250, öbür nazırların 200 liraymış.

Ben bugün her ay, sadrazamdan bile çok para kazandığıma göre, padişah kadar zenginim, diyebilirim. Sadrazam bile benim kadar para kazanamıyormuş. Zengin olmaya, padişah kadar zen- ginim ama, bir türlü tam zamanında şu evin kirasını veremiyorum.

Bütün bu soruları Adapaza- rı'nda çıkan yine o akşam gaze- tesi cevaplandırıyor. Baskıları 50 yi bile bulmayan gazeteler, hükû- metten resmî ilân alırlarmış. Hımm... Şimdi anlaşıldı iş. O zaman elli tane bile çok. Bir tek gazete basıp, resmî ilân parası veren yere gösterebilir yine olur. Aman bu işi pek kurcalamama- lı. Hiç olmazsa şimdi, elli tane olsun gazete basıyorlar. Hiç ga- zete basmadan mektupla, telefon- la resmî ilân parası alsalar daha mı iyi olur?

Eskisi - yenisi

ESKİDEN mebuslar daha çok üdeba takımı, şuarâ takımı arasından seçilirdi. Her ne kadar şairlik, hikâyecilik, romancılık bir işe yaramazsa da, hiç olmaz- sa sonunda mebus olmaya yarar- dı. Sonradan işler değişti. Üdeba, şuarâ takımının yerini son seçim- lerde daha çok futbolcular aldı. Futbolcu politikacıları, futbolcu adayları gördükçe bu ne iştir, di- ye şaşıp kalıyorduk. Oysa işin içinde iş varmış. Son Meclis otu- rumlarındaki kavgaları, gürültü- leri görüp duyduktan sonra, par- tilerin neden futbolcu adaylara yer verdiğini anladık. Futbol ma- çından politika maçına, maç sa- hasından maç salonuna...

B. E. N.

KULAGIN TIKANMIS

Mehmed ağa

★ AZİZ NESİN ★

BURHAN Arpat hem gazetecidir, hem de sanatçıdır. Röportajlar yaptığı, gazete için dış gezilere gittiği, gündelik fıkra yazdığı için gazetecidir. Hikâyeler yazdığı, çeviriler, eleştirmeler yaptığı için de sanatçıdır. Bu gazeteci - sanatçı Burhan Arpat bakınız bir fıkrasında ne diyor:

«Bir yüzyıldan fazladır sürüp giden «Türkiyede daha iyi bir sosyal düzen» mücadelesinin her devresinde sanatçının sesi daima duyulmuştur. Türk edebiyatının uzak ve yakın geçmişi, bu gibi örneklerden yana pek fakir sayılmaz. Belki pek çok isme rastlanmaz, ama büsbütün de yoksun değildir. Fakat şu son on iki yılda milletçe girilen ve şimdiye kadarkilerin hepsinden daha geniş çapta yapılan sosyal mücadele karşısında Türk sanatçısının seyirci durumunda olduğu dahi söylenemez. Zira seyirci bile zaman zaman ilgilenir gördüklerini öğmek veya yemek için sesini yükseltir.»

Arpat, bu kadarla da kalmıyor, çevresiyle ilgisini kesen, sosyal mücadeleye katılmayan şaire, hikâyeciyeye, besteciye iyice yükleniyor, veryansın ediyor.

Benim ötedenberi bir türlü anlayamadığım bir şey var. Bu sanatçı dedikleri yaratıklar her kimlerse, bunların öbür insanlardan ayrılıkları, boynuzları, kulakları mı var? Yoksa ana rahminden çıkarken, ahlâklarında sanatçılara özgü bir nur mu yaniyor?

Kimdir bu sanatçılar? Diplomalara mı, bonservisleri mi, neleri var?

Bir sanat dergisi çıkar. Ona göre sanatçı, o derginin çevresinde toplananlardır. Onun dışında kalan sanatçı değil. Bu sanat işini tekke işine benzettirler. Hepsi ayrı ayrı tarikat ehli.

Dul karının kocasızlık canına tak demiş. Karşı kullübede oturan yaşlı bekâra ikide birde:

— Evin evime karşı Mehmet Ağa, köyün köyüne karşı Mehmet Ağa... Senin karın öldü, benim kocam öldü Mehmet Ağa... Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa Mehmet Ağa... der dururmuş. Ama, Mehmet Ağa hiç tunmaz, orali olmazmış. Kadın da yıllarca bu sözleri söylemekten bıkmış, usanmış. En sonunda bir gün dayanamamış:

— Hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşıyor. Hay burnun kopsun Mehmet Ağa!.. diye bağırması.

Sanatçının on iki yıldır sosyal mücadele konusunda sesi çıkmıyormuş.

— Senin kulağın tıkanmış Mehmet Ağa!..

Ama yooo... İş öyle değil. Ortada iki dirhem sanatçılık var. Aman onu da başka biri alır da bize bir şey kalmaz diye ötleri kopuyor. Başka birine sanatçı derlerse, sonra kendilerine kalmıyacak, sanatçılık bitecek.

Baksanıza, kendisi de hikâyeciyi olduğu halde Burhan Arpat kendisi sesini bile duyamaz olmuş.

Ah bir bilsek nasıl sanatçı

olunur da biz de oluversek. Arpat hem kendisine, hem bize bir yol gösterse.

Bizdeki sanat tekkelerinin hangisine girsek de sanatçı olsak?

Doktor — Nasıl, hiç bir şey görmüyor musunuz? O halde siz İstanbulda yaşayamazsınız beyim!..

Helâ sıkıntısı

Çoktanberi bu konuya dokunmak istiyordum ama, bir punda getiremiyordum. Gazetede «Şehrimizde helâ sıkıntısı» haberini okuyunca fırsat bildim.

İstanbulda oldum olasıya genel helâ azdır. Bunun sıkıntısını bilenler bilir. Ben bunun en büyük acısını bir Amerikalı kadına İstanbul'u gezdirirken düştüm. Amerikalı kadına bir akşam üstü İstanbul'u gezdirirken insanlık hali bu ya, kadının helâyaya gideceği tuttu. Tuuu... Nasıl anlatabayım size? Yok efendim, yok. İstanbul'u fır fır döndük, yok. Bu iş de galiba sâri... Biz kadın

için uygun yer ararken, bu sefer ben başladım aranmağa. İş nasıl bağladığımı söylemem.

Gazetenin verdiği habere göre, İstanbul'daki genel helâlar, istimlaklerden sonra büsbütün azalmış. Bunca sıkıntının üstüne, bir de helâ sıkıntısı başlamış.

Acaba helâ sıkıntısı istimlaklerden mi, yoksa başka bir sebepten mi diye içime bir şüphe girdi. Biliyorsunuz, yeni valimiz barları kaldırdı, maç oyun salonlarını kaldırdı, strip-tease'i kaldırdı. İster misiniz, ahlâkı bozuyor diye helâları da kaldırmış olsun...

Kısa etek modası başladı.. (Gazeteler)

— Telâş etmeyin bayanlar... Ben modayı daima yakından takip ederim!..

— Emriniz bayan?..

Bu telefon denilen alet, Türkiye'de başka, İsviçre'de başka değil ya... Ama gel gör ki, tatbıkatta başka işte. Hani elektrikli trenlerin İstanbul'a ilk geldiği sene, bunları bir türlü işletememiştik. Yerli, yabancı uzmanlar gelip baktılar, incelediler. Bir türlü işin içinden çıkamadılar. Bizim sıradan dışarı çıktı mı, elektrikli trenler tıkrır işliyor. Bizim sıradan bir içeri girdi mi «Hikmet-i hudâ» zıncı deyip duruyor. Hatırlarsınız, sonunda inceleye inceleye, başka yerde

karakaçan gibi giden elektrikli trenlerin bizde neden bir parmak su görmüş inatçı katır gibi direndiğini bulmuşlardı. Havadanmış. Bizim havamıza uymuyormuş elektrikli trenler. Hava deyip de geçmemeli. Nasıl anlatayım, ihtiyarlara Erenköy havası iyi gelir de Kireçburnu'nun havası iyi gelmez. Veremlilere Adaların havası iyi gelir de Kasımpaşa'nın havası iyi gelmez. İşte tıpkı bunun gibi, insanlara çok iyi gelen memleketimizin havası teknik aletlere iyi gelmiyor. A- lın telefonu. Başka yerlerde telefon, numarasını çevirip aradığın yerle konuşmaya yarayan alettir. Bizde böyle mi? Bizde telefon, numarasını çevirip aradığın yerden başka her yerle konuşmaya yarayan alet demektir. Yahu, ne olursun, bir kerecik de, tesadüfen, kördün değneği, aradığım yer çıksın karşuma. Hayır çıkmaz. Alacağın olan adamın telefon numarasını çevirirsin, karşına borçlu olduğum adam çıkar. Sevgiyle konuşmak istersin, karşına karın çıkar. Doktorun telefon numarasını çevirirsin, Mezarlıklar Müdürlüğü çıkar.

Geçen gün arkadaşlardan biri:

— Gazeteden beni neye çıkar-dılar, biliyor musun? dedi. Sonra anlattı:

Gazeteden bir arkadaşına açmış telefonu. İki kadın yan yana geldi mi, üçüncü bir kadını çektiştirler. İki gazeteci de ne yapar? Patronu çektiştir. Bizim arkadaş da telefonda patrona vermiştir. İşin şası-lacak yanı, arkadaş patronu batırdıkça, karşısındaki de:

— Doğru, doğru... dermiş.

Bu telefon konuşmasından sonra arkadaşın işine son vermişler. Çünkü o, arkadaşım diye, gazetenin patronu ile konuşuyormuş. Bu telefonlar böyle. Arkadaş diye açarsın patron çıkar, patron diye açarsın arkadaş çıkar.

Ama diyeceksiniz ki, benim ara sıra telefonda aradığım yerle konuştuğum oluyor. Doğru, ara sıra olur böyle şeyler. Bunlar kazadır. Hani yolda giden bir adamın kafasına yukarıdan bir sakı düşebilir ya... İşte öyle. Buna görünmez kaza derler. Bizim telefonda konuşmamız da kaza ile olur.

Bu yazıda da onu söylemek

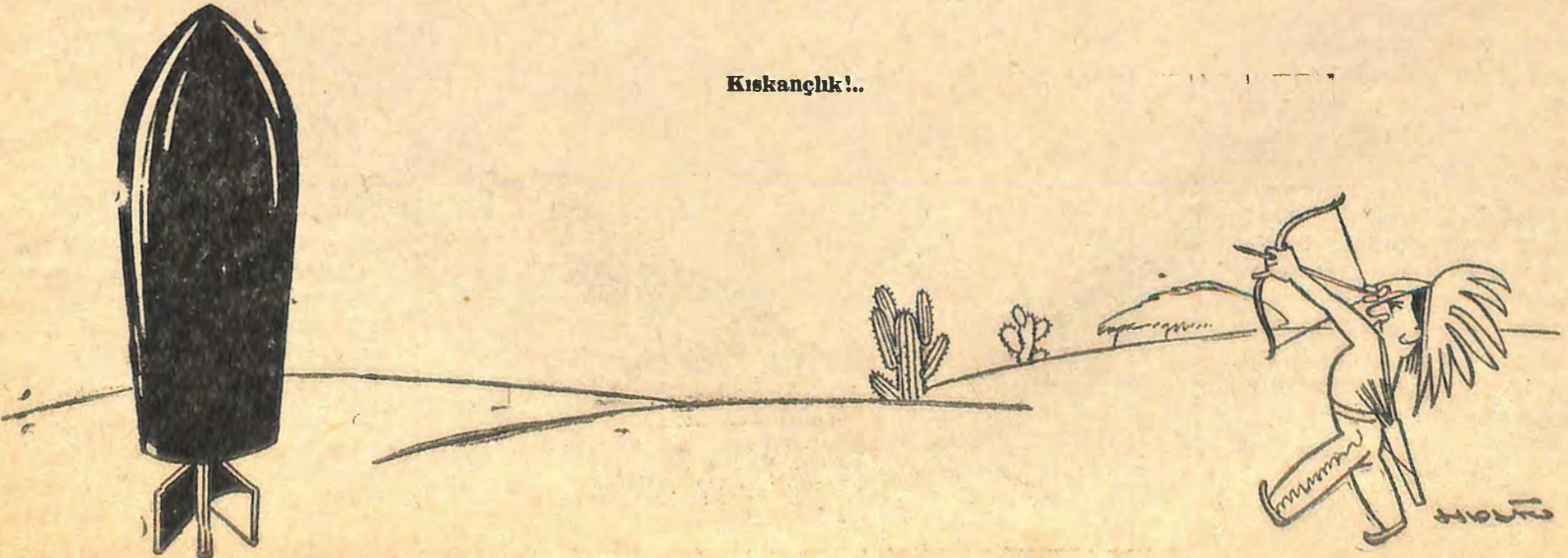

istiyordum. Gazetelerde şu haber okudum:

«İsviçre hükümeti tarafından idare edilmekte olan Federal Telefon İdaresi, yeni neşrettiği telefon rehberinde feza ile konuşmalar yapmak için numara ayırmıştır. Otomatik makineler, feza ile konuşma yapmak isteyen aboneler 900 numarayı çevirdikleri vakit cevap vereceklerdir.»

Hep hava meselesi... Bakın İsviçrede telefonda feza ile konuşuyorlar. Biz konuşsak konuşsak ancak kaza ile konuşabiliyoruz.

Kıskançlık!..

SÜT

Ziraatî

İSTANBUL Saf Sütçüler Türk Anonim Ortaklığı'nın yıllık kongresi, o gün «Çakal Süleyman»'ın kahvesinde yapıyordu. Kongre, bir saat sürüp gelen tartışmalardan sonra eni konu kızıymıştı. Kahve ocağındaki tezgâha kurulan başkan Arif Özsüt, elindeki çay kaşığına, bardağın içinde uzun uzun çm-lattıktan sonra:

— Lütfen susalım arkadaşlar, dedi. Şimdi konuşma sırası, sayın arkadaşımız Şaban Hamidiyeci'dedir. Buyurun Şaban Bey, sizi dinliyeceğiz.

Şaban Hamidiyeci, delegelerin alkışları arasında ayağa kalkarak yürüdü. İskelelerin arasından geçip, tezgâhın önüne yerleştirilen masaya geldi. Çatlak mermerin üstünde duran bardağa uzandı. Bir yudum su alıp boğazını iyice çalkaladıktan sonra, ki sefer üst üste öksürdü. Tarihî konuşmasına başladı:

— Çok muhterem sütçü kardeşlerim!..

Biraz önce konuşan arkadaşımız Sadullah Bey konuştuğu zaman çok güzel konuşmuştur. Bendeniz de onun âcizane fikirlerine naïcizane iştirak ederek, sizleri sevgi ve muhabbetle selâmlarım. Sadullah Bey dedi ki, bu memlekette belediye süt narhını kaldırmadığından mütevellit olarak süt fiyatları günden güne artarak bugünkü miktara gelmiş olup, süt fiyatlarının artmasından doğrudan doğruya Belediye-miz mesul olup, bütün mesuliyet Belediye'ye dâttir. Bir taraftan saygı değer gazetelerimiz, diğer taraftan da muhterem basımımız, süt meselesine katıyen âşına olmayıp bu meseleyi çok yanlış olarak ele almış bir durumdadırlar.

Arkadaşlar, şehirde satılan sü-tün en büyük hususiyetinin, anti-mikrobik ve saf süt olması mu-hakkak lâzımdır. Bugün muhtelif mandıralarda sağılan sütler bu şehrin ihtiyacını karşılamaya hiç bir zaman yetmeyeceğinden, biz halkın ihtiyacını ne yapıp yapıp karşılamaya mecburuz. İstanbulda yevmiye altmış beş ton süt istih-sal edilmekte olup, diğer taraf-tan yevmiye doksan beş ton süt sarfiyatı vuku bulmaktadır. Ar-kadaşlar, bu otuz tonluk farkı biz elbette Avrupadan ithal ede-meyiz. O zaman ne yapacağız?.. Bu değerli düşüncenin cevabını gene bendeniz vereyim:

Vatandaşlar, sabah sabah pen-cerenin önüne oturup da sütçüle-

rini beklerlerken çektikleri heye-canı Belediye asla bilemez. Hsta-sına, emzikli çocuğuna süt arayan ailelerin bu ihtiyacını, elbette bizler karşılayacağız. Ama ne çare ki, Belediyemiz bu millî me-seleye karşı hiç bir ilgi alâkası göstermeden, tutup terkos suyu-na zam yapıyor. Sulandırılmış sü-tü koyulaştırmak için ne kadar nişasta kullandığını, nişastayı eskiden kaç a liriken şimdi kaç a aldığımızı, yüksek Belediyemiz niçin hesaba katmıyor?.. Nişasta ve terkos fiyatlarının durmadan yükselmesi, biz sütçüleri çok fecî bir duruma düşürmüş olup, Be-lediyenin de süte narh koyması, çocuklarını besliyemiyen anne-ler namına, anayasaya yüzde yüz aykırıdır arkadaşlar... Biz her ne kadar sağa sola koşarak, bazı mandıralardan, lohusa merkeple-rin ve beygirlerin sütlerini de te-darik edip inek sütüne karıştırı-yorsak da, buna, sütçü esnafı o-larak hiç bir mecburiyetimiz yok-tur. Biz bunu, sırf insaniyet na-mına yapıyoruz arkadaşlar..

Kahvenin içinde birdenbire müthiş bir alkış koptu:

— Yaşsa Şabaaaaaan!.. Var ol!..

— Böyle aslan arkadaşlarımız olmasa, Belediye bizi bir kaşık suda boğar namussuzum.

Şaban Hamidiyeci, önündeki bardaktan bir yudum daha alıp, konuşmasına devam etti:

— Sayın arkadaşlarım!.. Ben-den önce konuşan Sadullah Bey arkadaşımız, ahaliye eşek ve bey-gir sütü içirmiyelim dedi ve son-

— Kömür yok ha?.. Ya bu bayan olduğunu isbat ederse!..

ra da dedi ki, eğer halka eşek sü-tü içirsek, bu hayvandaki nesil ve cins hususiyetleri insanlara da geçer, dedi. Bendeniz bu fikir dü-şüncesine katıyen iştirak edemem arkadaşlarım... Eğer Sadullah Bey arkadaşımızın dediği doğru olsaydı, şimdiye kadar İstanbul ahalisi, çifte atmaktan, birbirini kırar geçirirdi..

Çakal Süleyman'ın kahvesi, ge-ne alkışla inledi. Bütün sütçüler ayağa kalkmışlar, hatibe bağı-yorlardı:

— Bravoooooooo!.. Ağzın nur ol-sun!..

— Erkek Şaban demişler buna

be!.. Herifin ensesi altı okka, görmüyor musun?..

Şaban Hamidiyeci, sözlerini şöyle tamamladı:

— Sayın arkadaşlarım!.. Be-le-diyemiz, ya nişasta ile pirinc u-nunun fiyatlarını dondurur, ya da süt narhını kaldırır. İkisinden başka çıkar yol yoktur. Biz, bu memleket için daha fazla feda-kârlık yapamayız.. Hepinizi say-gı ile selâmlarım değerli ve kıy-metli arkadaşlarım.

Çakal Süleyman'ın kahvesi al-kıştan inliyordu. Başkan Arif Öz-süt, elindeki kaşığı bir teviye bardağa vuruyor, sükûneti sağla-maya çalışıyordu. Neden sonra gürültüler hafifledi. Başkan, ağır ağır konuşarak:

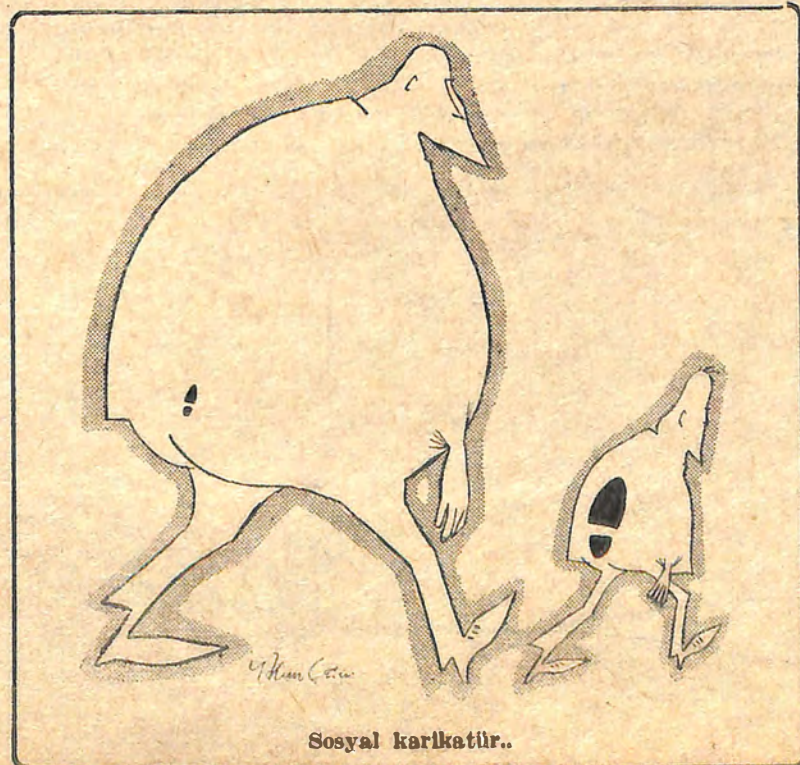
— Arkadaşlar, dedi.. Kongre-mize, parti temsilcisi olarak şe-ref veren Muhtar Bey ağabeyimiz de, süt işinde düşüncelerini söy-lemek istiyor. Müsaade ederseniz, şimdi kendisini dinliyelim..

— İstiyoruuuuuuuz!..

— Ya ya ya, şa şa şa, Muhtar abi çok yaşa...

Muhtar Bey tezahürat arasın-da konuşma masasına geldi. Et-rafı selâmladıktan sonra, boğazındaki gıcığı temizledi:

— Sayın sütçü kardeşlerim, diye söze başladı. Kongrenizi, başındanberi büyük bir dikkatle ta-kip ediyorum. Dertlerinizi, şikâ-yetlerinizi ilgiyle dinledim. Bir çok noktalarda elbette haklısınız. Esasen partimiz de, süt konusu-nu önemle ele almış bulunmakta-dır. Yaptığımız incelemelerden çıkan neticeye göre, süt veren hayvanların durumunda son yıl-

Sosyal karikatür..

lar içinde bazı değişiklikler olduğu anlaşılmaktadır. Mesela, eskiden yevmiye altı kilo süt veren bir inek, bugün taş çatlasa, iki kilodan fazla süt vermemektedir. Çok düşündürücü olan bu durumun sebebini, biz, uzun zaman bulamadık. Sonradan keyfiyeti, emniyet müdürlüğüne ve jandarmaya havale ederek durumu sorduk. Yapılan inceleme sonunda, bu ineklerin hep muhalefete mensup oldukları anlaşıldı. Vatandaşta süt içirmemek için muhalif partilerin baltalama hareketlerine bu ineklerin de katılması, memleket namına çok elem verici bir neticedir. Bizim iktisadi durumumuzu baltalayan bu inek oğlu ineklere karşı gereken tedbirleri almakta asla gecikmiyeceğiz. Biraz önce konuşan arkadaşımızın buyurduğu gibi, eşek ve beygir sütü istihşalâtımız şimdilik gayet düşüktür. Fakat Allaha hamdedelim ki, memleketteki eşek miktarı, günden güne çok ümit verici bir miktara yaklaşmaktadır. Bununla beraber, bütün ümitlerimizi eşeklere bağlamış değiliz arkadaşlar.. Süt dâvasını en kısa zamanda halledecek çok ciddi tedbirlerin arefesinde bulunuyoruz. Müsaade buyursanız arz edeyim efendim:

Eskişehirle Afyon arasında, 2000 hektolitrelilik gayet geniş bir arazi sahası vardır arkadaşlar.. İşte bu arazi sahasını, en kısa zamanda süt ziraatine elverişli bir hale koyacağız. Süt ziraatı deyince, helki biraz tuhafınıza gidecektir. Katiyen gitmesin... Malûmu âlinizdir ki, Afrikada ve Hindistanda mebzul miktarda Hindistan cevizi yetişmektedir. Bu Hindistan cevizlerinin içinde de, bilirsiniz ki, gayet güzel süt vardır. Hindistan cevizi, bizim memleketimizde de, en fennî usullerle yetiştirilebilir. Biz bu hususu ettüt ettik. Ağaçları diktikten sonra çabucak mahsul almak için, bu ağaçların köklerine, hususî elektrikten yapılmış ultraviyoleta lâmbaları takacağız. Bu lâmbalarla ağaçları ısıtınca, en soğuk havalarda bile Hindistan cevizi yetiştirmek gayet kolay bir hale gelecektir. Çok miktarda Hindistan cevizi yetiştikten sonra, bunun sütü ile, memleket ihtiyacını bol bol karşılayabiliriz. Hindistan cevizinin üstünde bulunan tüyle-ri, kışlık battaniye imalatında kullandıktan başka, cevizin kabuklarını da prestan geçirerek kontrplâk yapabileceğiz... Böylelikle memlekette, üç çeşit iş sahası birden açılmış olacaktır.

Sayın sütçü arkadaşlarım, Ancak, Hindistan cevizlerinin ağaçlardan toplanması biraz zahmetlice bir iştir. Dolayısıyla, sü- tün maliyetine tesir edecektir. Bu ciheti de ettüt eden ziraat heyetimiz, toplama işini kolaylaştıracak çok pratik bir çare bulmuş-

RAKİ:

Malûm içki. Dört harfine yer değiştirirseniz: rakı = karı olur. İkisi de aynı derecede tehlikelidir. Biri şişe içinde, öbürü elbise içinde durduğu gibi durmaz. Kediye içirirseniz aslan kesilir. Galiba onun için olacak: bir adına da aslan sütü derler.

Halk edebiyatında, rakı üstüne güzel bir mâni vardır:

Doldur, doldur rakı ver,
Bir tek daha çakıver!
Döndüyse güzel başın
Göğsüme bırakıver!

Yahya Kemal de meşhur bir şiirinde rakıya yer vermiştir:

Ne göl semasını yâlelle doldu-
ran şarkı,
Ne Zahle'nin üzümünden çek-
ilmiş eski rakı!

Fıkra:

Zamanın padişahı, yanında veziri, tebdilî kıyafet etmiş, akşam üzeri bir sandalla Beşiktaştan Üsküdar'a geçerlerken kayıkçı bir an kürekleri bırakır. Suya sallandırdığı

Akbaba Ansiklopedisi

şişeyi denizden çeker, kadehini doldurur... Sonra, müşterilerine dönerek nezaketle sorar:

— Arzu eder misiniz?

Padişah vezirine bakar, vezir padişahına. İkisi de yutkunarak:

— Evet, diye baş sallarlar.

Kayıkçı, doldurduğu kadehi ikram eder...

Biraz sonra, ikinci kadehi doldurunca yine sorar:

— Birer daha istek var mı?

Müşteriler ikinci kadehleri de memnuniyetle içtikten sonra, vezir kayıkçıya sorar:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

— Hayır...

— Ben, vezir-i âzamun!

Kayıkçı gülümseyerek susar.

Biraz sonra, hükümdar seslenir:

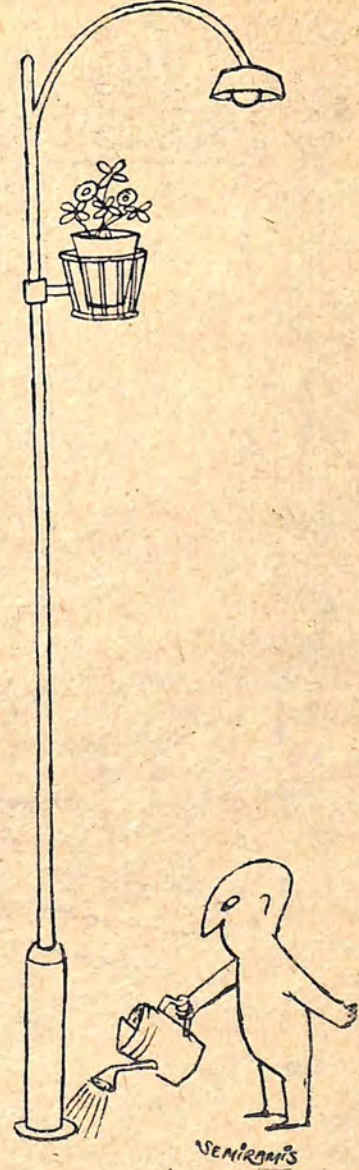
— Ya benim kim olduğumu biliyor musun?

— Hayır...

— Ben de padişahım!

Kürekleri bırakan kayıkçı uzun bir kahkaha atarak:

— Ayol, der, madem ki rakıya idmanınız yok, ne diye içersiniz be?..

Direklere saksı konulacak..
(Gazeteler)

tur. Hindistanda olduğu gibi, memleketimizde de, ceviz toplama işinde maymunlar kullanılacaktır. Maymunları öfkelerince, bu hayvanlar, dallardaki cevizi koparıp koparıp yere atmaktadır. Sütçü kardeşlerimiz de bu cevizi rahat rahat yerden toplayacaklardır. Bu husus için lüzumlu maymunların tedari-ki meselesine gelince.. Bu may-

munları tedarik etmenin, hem de ihtiyacı bol bol karşılayacak nisbette tedarik etmenin pek zor bir iş olmadığını, sizler de tahmin edebilirsiniz.. Size vereceğim müjdelere, bu günlük bunlardan ibarettir. Hepinizi sonsuz sevgilerle kucaklarım, halis sütçü kardeşlerim!..

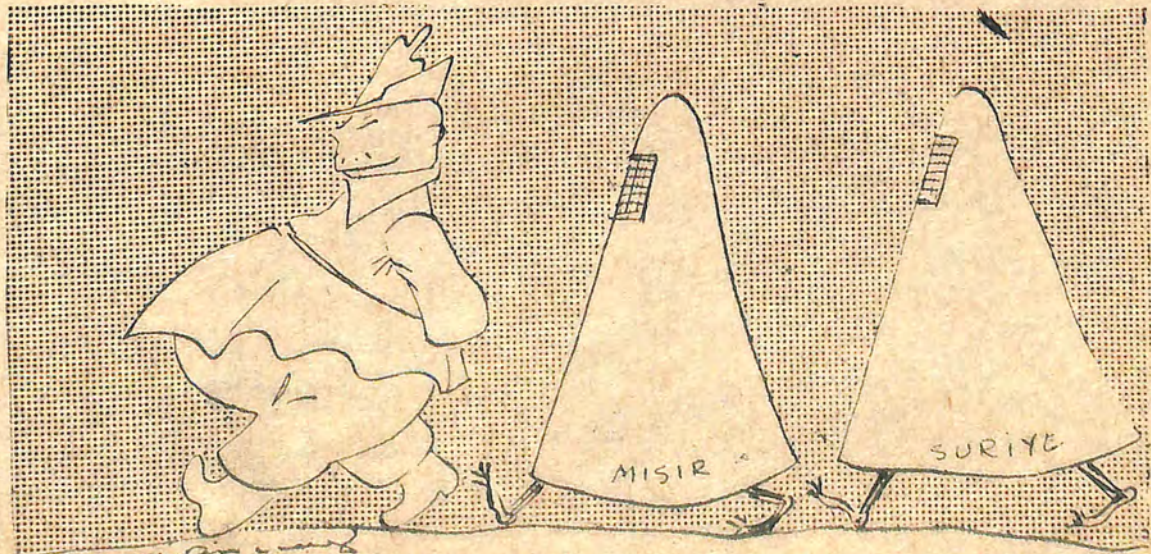
Çakal Süleyman'ın kahvesi, al- kıştan yıkılacak gibi oldu.

«Yaşşşş, nur ol!..» âvâzeleri, ortalığı çın çın öttürüyordu. Sütçüler, heyecandan adamaklılı coşmuşlardı. Coşkunluk daha da artınca, bir ağızdan marş söylemeye başladılar:

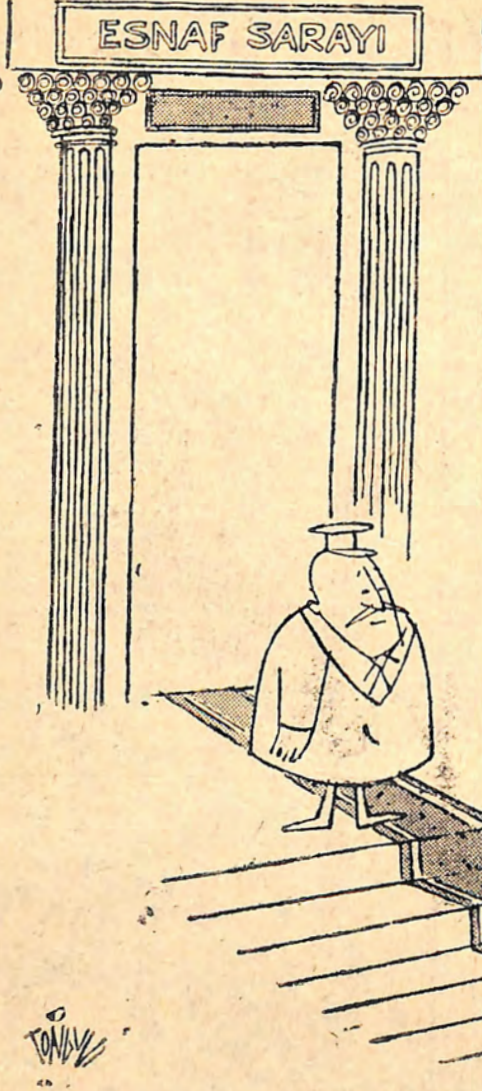
Çünktük aaaaç alnla,
Ooooo yıldıaa her savaştan,
Ooooo yılda on beş milyon genç
Yaaaarattıkk her yaştan...

Adnan VELİ

Mısır, Suriye ile birleşti.. (Gazeteler)

Taaddüd-ü zevcat!..

Esnaf sarayı kurulacak.
— Gazeteler —

— Maalesef, haşmetmeap sizi kabul edemiycek!..

Uysallık!

Kadınlardan söz açılmıştı. Bir ortaya şöyle bir fikir attı:

— Gazetede okudum: Amerika'nın meşhur Gallup Enstitüsü bir anket yapmış... Sarışın kadınlar esmerlere göre daha az gürültücü, daha uysalmışlar...

Ali Alioğlu atıldı:

— İnanma... Karım hep saçlarını sarıya boyatır; öyleyken ne uysal, ne de sessiz!

Mahzuru var...

Akşam yorgun argın eve gelince karısı sordu:

— Kuzum Allahı seversen, nedir bu halin? Dökülüyorsun adeta...

— Sorma, dedi adam, geçen pazar gittiğimiz o film var ya... Hani şu cinayet filmi... Mahvetti beni. Bir daha katliyen öyle filmlere gitmem. Üç gündür dairede gözlüme uyku girmiyor!

Tehlike!

Güzel Jale, baloda onun yanına yaklaştığını görünce durdu. Geri döneceği sırada, İsmail Peköz yanına gelmişti bile... İsmail Peköz, iyiydi ama, hoş değildi. Çirkin bir erkekti. Üstelik ne otomobili vardı, ne de apartmanı.

— Ah, dedi, o sizin sarışın arkadaşınız yok mu? Geçen gün ona evlenme teklif ettim de, nişanlıyım dedi...

Jale hemen atıldı:

— Yalan söylememiş ki... Biz ikimiz de nişanlıyız!

Yalan yarışı!

Çalıştığı şirketten ikide bir izin alıyor, çeşitli bahaneler ayduruordu... Kızkardeşinin evleneceğini söylediği zaman da şef tahkik etmek istedi. Ertesi günü:

— Tahkik ettim, dedi, yalan söylemişsiniz... Kızkardeşinizin şimdilik evlenme ihtimali yokmuş, hatta daha kimse kendisine talip olmamış bile...

— Doğru, dedi memur, ama siz benden de yalançıydınız! Benim kız kardeşim yok ki!

Sonrası selâmet...

Cavit Yamaç, otomobil kullanmak için ehliyet alacaktı. İmtihanda kendisine şöyle bir soru soruldu:

— Bankalar çaddesinden iniyorsunuz. Birdenbire fazla hız aldığınızı farkettiniz. Ne yaparsınız?

— Fren yaparım...

— Fren tutmadı...

— El frenine sarılırım...

— Tesir etmedi...

— Geri vitese takarım...

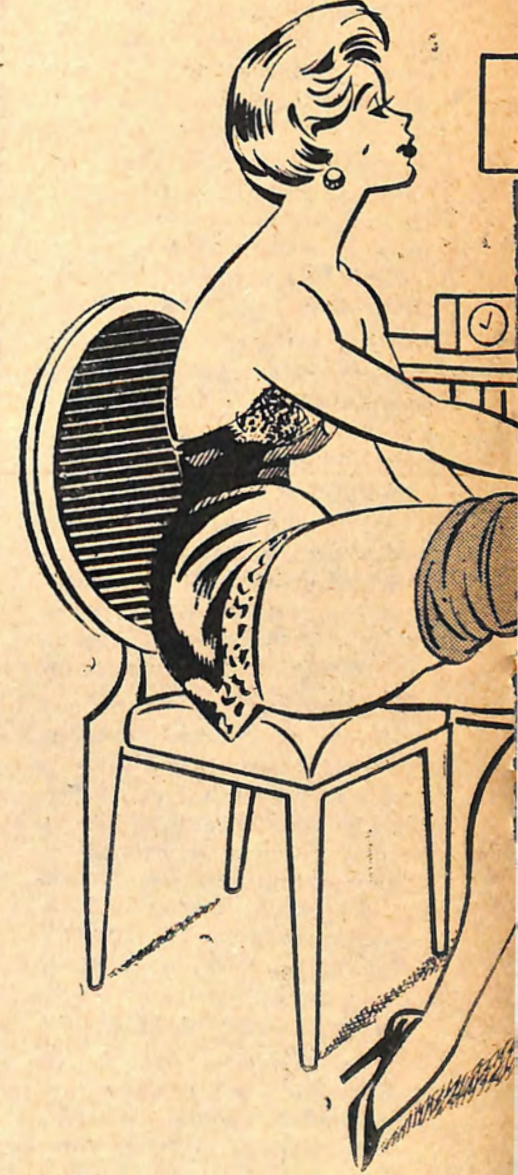
— Geç kaldım...

— Direksiyonu kırarım...

— Boşta dönüyor... Başka ne yaparsınız?

— Hiç... O zamana kadar zaten düz yola imişimdir!

— Düşündünüz mü? Gelecek kışa kaldırım «geceler kısaldı artık» diyor!..

SİNEMA: Ahalinin arkanızda konuştuğu yer.

TELGRAF: Kelimelerin he-saba vurulduğu yegâne mahal.

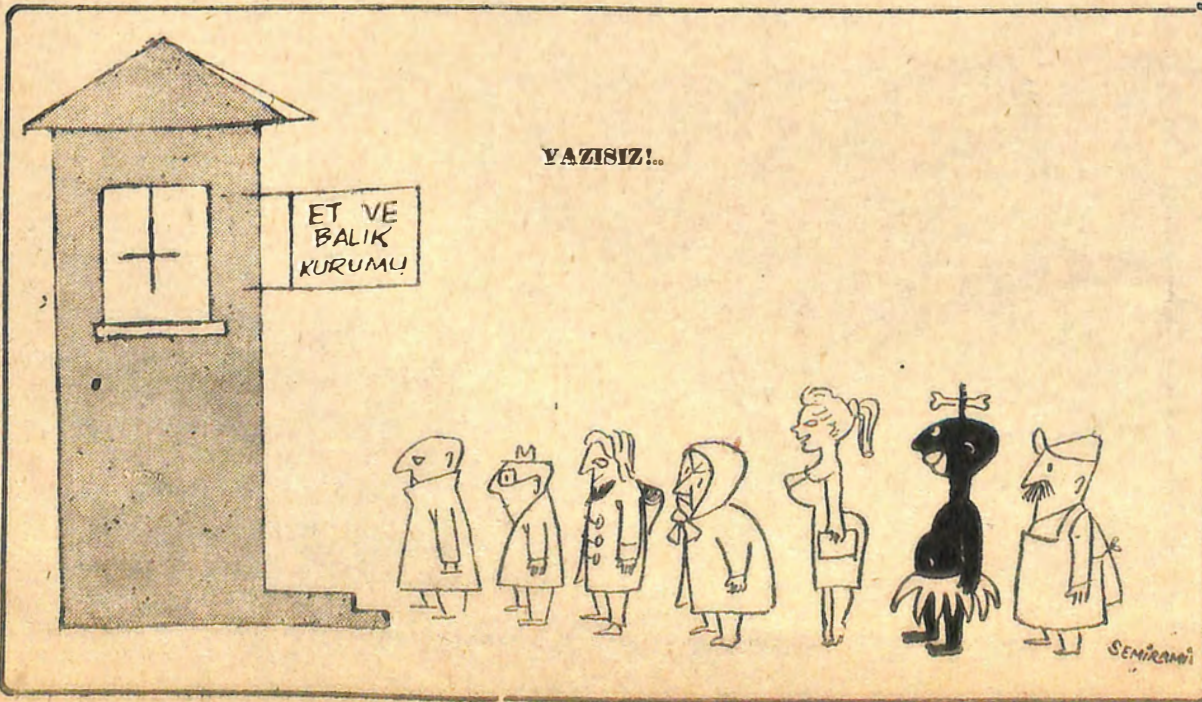
MESHUR: Bütün ömrü boyunca herkesin kendisini tanıması için çalışan, sonra da kimse tarafından tanınmamak

Beş

İstanbul'da vatandaşın kolaylık olmak üzere bir Danışma Bürosu kurulacaktı. Bu büroya müracaat eden herkes istediği kimseye ait açık adresi beş dakikada elde edecekti.

Vallahi billâh! uydurmuyorum. Bunu böylece gazete yazıyor. Bunlar ya İstanbul'u bilmiyorlar, ya beş dakikayı.

Aman beyim, aman efendim, aman paşam, bunun burası İstanbul... Beş dakikada burada insan kendisini bulamaz. **Kalabak**

YAZISIZ!..

ET VE
BALIK
KURUMU

kerim... Nişan-

Yalan değildi ya...

Uzun zamandır götişmemişlerdi. Sokakta birbirlerine tesadüf ettiler. Ahmet:

— Vay Mehmet! dedi, üstelik bir de evlenmişsin ha? Halbuki dünyanın en mükemmel kadını ile bile olsa evlenmem der dururdun...

Mehmet, kemâl-i sükûnetle mukabele etti:

— Ben de dünyanın en mükemmel kadını ile evlendim demedim ki!..

Takılanlar!

Sosyetenin en güzel kıızıydı. Ailesi razı olmadığı halde, züğürt bir mimarla evleniyordu. Düğün Parkote'de yapılmıştı. Davetliler arasında bulunan Çallı İbrahim, tabii merakla, yanındakine sordu:

— Damat ne ta mış acaba?

Adam, dalgın dalgın cevap verdi:

— Terziye beş yüz, mobilyacıya iki bin sekiz yüz!..

Reklâm!

Basın-Yayın ve Turizm Vekill Sıtkı Yırcalı, gerçek bir demokrat olduğu için sık sık halk arasında dalaşır, onların dertleriyle ilgilenir. Yine bir gün, bir köyü gezerken, kendisine, vekâletini ilgilendirir ümidiyle muhtar izahat veriyordu:

— Bu uçurum çok cana kıymıştır. Tarihin en eski çağlarından beri buradan binlerce kişi aşağıya uçmuştur. Aralarında meşhur kimseler de vardır. Bu yüzden her turist sırf bu uçurumu görmek için buraya gelir....

Yırcalı'nın tüyleri ürpermişti. Sordu:

— Peki, neden tehlikelidir diye bir levha koymuyorsunuz?

Muhtar, saygılı bir bilgiçlikle bu soruyu cevaplandırdı:

— Vardı efendim, ama baktık ki uçuruma kimse düşmüyor, kaldırıverdik!.

— Çekil pencerenin önünden kız! Valli bey Strip-tease'i yasakladı!

Yanlış uyandırmış...

Muharrir Refi' Cevat Ulunay, bir arkadaşı ile Şehir Tiyatrosu'na gitmişti. «Ayşe'nin marifetleri» adında tatsız tuzsuz bir komedi oynanıyordu. Bir aralık, arkadaş, Ulunay'ı dürttü:

— Bak bak, dedi, öntümüzdeki adam naal uyuyor!..

Üstat, hiddetle homurdandı:

— Aşkolsun yahu... Bunu söylemek için mi beni uyardırdın?

Mâsumun hayati

Geç vakit تنها bir s

geçerken karşısına bir

— Aman bana ellir...

rin... dedi. Sayenizde

sumun hayatı kurtulm

cak..

Samih Nafiz Tansu

landı:

— İyi ama, sizde hi

sum insan hali görem

Adam yine aşağıdan

— Zaten hayatı ku

olan masum ben değ

Sizsiniz!

İçin siyah gözlükler takan kimse.

ARKADAŞ: Düşmanları sizinle aynı olan kimse.

PATRON: İşinize geç kaldığınız zaman erkenden gelmiş olan, erken geldiğiniz gün ise, geç kalan adam.

akikada

yollarda, tramvay, otobüs, dolmuş, vapurlarda, insanın bacağı bir yerde, kolu bir yerde, başı bir yerde kahıyor da, ineceği yere gelince:

— Yahu ben neredeyim? diye kendi kendini arıyor.

Beş dakikada, Danışma Bürosundaki memur, başını kaldırıp karşısındakinin suratına bile bakmaz. Denesinler de görsünler. E-

SORARIM size sevgili okuyucular; bu zamanda en büyük dert nedir?

Yooo.. Ağzınızı filân aramak gibi bir maksadım yok... Öyle kötü şeyler düşünmeyin. Sadece dertlerin en büyüğü nedir dedim. Efendim? Et derdi mi dediniz. Yok canım! Su derdi, pahalılık, kuyruk.. Bunların hiç biri değil.

En büyük dert, hizmetçi derdidir dostlarım. Evet, her gün yanınızda, evinizde, karşınızda sizden çok sizinle yaşayan kişi: Hizmetçi. Ama iyi hizmetçi nerede? Kahve bile bulabilirsiniz ama, bu zamanda kocanızı ayartmıyacak, günde üç defa tuvalet masanızın başına geçip esvaplarınızı ve boyalarınızı prova etmiyecek, kırdığı tabak, çanakla kesenizin dibine darı ekmiyecek, her gün renk renk, boy boy akrabaları çıkagelmiyecek ve hele siz seslenince «Efendim» diye cevap verecek bir hizmetçi bulamazsınız. Bu ancak bizim, hayali çok geniş kadın yazarlarımızın romanlarında rastlanan, hani şu «Şakaklarına hafifçe kır düşmüş, esmer, yakışıklı ve esaslı» jönpromiyele gibi, hakiki hayatla alakası olmayan bir varlıktır...

Bu işler gene de belli olmuyor. Meselâ kimse duymasın ama, Maksut Beyle karısı Salime Hanımın böyle bir hizmetçileri vardı. Ama ne hizmetçi! Akla, hayale sığacak gibi değil.

Bir kere becerikli, temiz, hamarat, dürüst, üstelik de güzel bir kız...

Salime Hanım ve Maksut Bey, senelerdir yanlarında mütevazı bir ücretle çalışan Ayşe'nin bir günden bir güne bir ihmalinin ve terbiyesizliğini görmemişlerdi. Kız değil ateş parçası idi canım. Daha Maksut Beyin:

— Ay... demesine kalmadan kız elpençe divan karşısında olur, Salime Hanıma da keza aynı hürmet ve itibarı gösterirdi.

Alış veriş onda, bulaşık, yemek, ortalık onda, çamaşır onda idi.

Bir gün de bir şikâyeti ve sızıltısı işitilmemişti canım...

Hâsılı, size dediğim gibi, hizmetçilerde bulunmasına alıştığımız özelliklerin aksi olan her şey bu kıza vardı. Mamafih Maksut Bey de, Salime Hanım da, ellerindeki bu hazinenin kıymetini çok iyi bilirler ve çocukları da olmadıkları için, Ayşe'yi kendi kızları gibi sever, hoş tutarlardı.

Böylece karşılıklı anlayış dolu tatlı seneler geçirdiler. Fakat günlerden bir gün (O gün olmasa bu hikâye de olmazdı tabii) inanılmaz bir hâdise vukua geldi: Ayşe, Salime Hanımın karşısına çıktı ve:

— Hanımefendi, dedi, ben bu ay sonunda ayrılıyorum.

— Nee?... Aman Ayşe'ciğim, yavrum, yanlış mı duydum?... Sahiden ayrılıyor musun?

— Evet efendim.

— Yoksa aldığın para az mı geliyor Ayşe? Sıkılma, söyle kızım...

— Hayır hanımcığım, hayır!

— Sana fena bir muamelede mi bulunduk?... Bilmiyerek kalbini mi kırdık yoksa Ayşe?

— O nasıl söz hanımefendiciğim? Bana daima öz kızınızımı gibi davrandınız.

— Eeee... Öyleyse?...

— Fakat ben...

— Söyle Ayşe, niçin ayrılmak istiyorsun kızım? Doğrusunu söyle...

— Peki hanımcığım, anlatayım: Evvelki ay izinli çıktığımda, parkta genç bir futbolcu ile tanıştım. Bana öyle güzel lâflar söyledi, öy-

le tatlı sözlerle aşktan bahsetti ki, her şeyi unuttum... Sonra, gel biraz beraber gezelim dedi...

Ayşe, lâfının burasında ağlamağa başladı. Salime Hanım vaziyeti kavramıştı. Biraz düşündü ve:

— Sen üzülme, Ayşe, dedi, ben beylo durumu konuşurum...

Ertesi sabah Salime Hanım, ağlamaktan gözleri şiş şiş olan Ayşe'ye kararı bildirdi:

— Ayşe, kızım; düşündük taşındık, hayatta herkes yanılabilir. Sen bizim kızımız sayılırsın. Bizim de zaten hiç çocuğumuz yok...

Ve böylece Ayşe, Maksut Beyle Salime Hanıma daha sıkı bir şekilde bağlanmış; nur topu gibi bir oğlan dünyaya getirmişti.

Fenalıktan ne çıkardı sanki! İşte bu yavrucağ da ara yerde büyür giderdi... İnsan şu dünyada sevap işlemekle hiç bir şey kaybetmez, kazanırdı. Maksut beyler de bu hareketle Ayşe'yi ebediyen kazanmış değiller miydi?

Ve sevgili okuyucular; aradan tam bir sene geçmişti ki, Ayşe bir sabah tekrar hanımının odasına girdi ve o ay sonunda ayrılacağını bildirdi. Salime Hanım deliye döndü. Kızı biraz sıkıştırınca vaziyet anlaşıldı: Ayşe bu defa sinemada yakışıklı bir koşucuya rastlamıştı.

Maksut Beyle Salime Hanım düşündüler taşındılar. Yani bu kadarcık şey için de böyle bir hizmetçiye yol verilir miydi bu zamanda? Buna hangi vicdan razı gelirdi? Kız birazcık «gebe» idi işte... Hâsılı Ayşe, gene yanlarında kaldı ve topağ gibi, yumuk yumuk bir kız çocuğu doğurdu. Evin içi de artık öyle şenlenmişti ki, sormayın! Kuş civıltıları gibi çocuk sesleri... Ne güzel şey değil mi?

Bir sene daha geçti ve inanmıyacaksınız ama, Ayşe tekrar hanımın odasında arzı endam etti. Ayıp değil ya, kızın sporculara hususî bir zaafı vardı. Dayanamıyordu. Bu defaki de kumral bıyıklı bir boksördü... (Vicdansız herif!).

Salime Hanımla Maksut Bey ise bu duruma artık iyice alışmışlardı. Onun için bu sefer de Ayşe'yi affetmek onlara çok kolay geldi ve kızcağız yakışıklı sporcuya lânyk bir oğlan daha doğurdu.

Aradan bir sene daha geçmişti. (Eee.. Artık sıkı, diyeceksiniz ama, ben mahsus yazmıyorum ki, sahiden böyle oluyor...) O günlerde Ayşe'nin yeni bir ziyaretini bekleyen Salime Hanımın ümitleri boşa çıkmadı. O sabah manikürünü tazelerken kapı vuruldu ve Ayşe, o her zamanki mahcup ve terbiyeli hal ile içeri sızıldı:

— Hanımefendi! Ben bu ayın sonunda...

O lâfını bitirmeden Salime Hanım atıldı:

— Sen bizim kızımız sayılırsın Ayşe... Böyle şeyler için üzme kendini. Bu sefer koşucu mu, futbolcu mu, boksör mü hangisi bakalım?

Ayşe, mahzun mahzun başını salladı:

— Hiç biri değil hanımcığım!

— Yaa... Hayret, peki kim?

— Hâmile filân değilim, hanımefendiciğim. Ben...

— Ee... Öyleyse niçin ayrılmak istiyorsun?

Ayşe boynunu büktü:

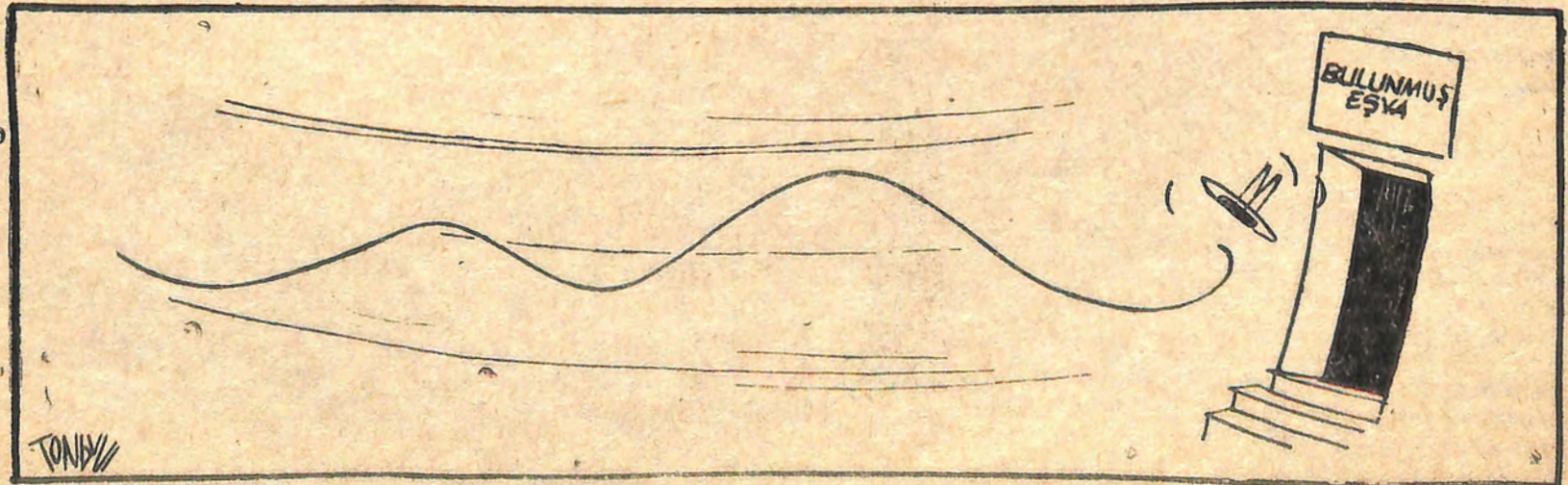
— Aileniz çok kalabalıklaştı hanımcığım, işleriniz bana artık ağır gelmeğe başladı doğrusu!..

Rekabet

İ i cins köpek, köşe başında durmuş, konuşuyorlardı. Bobi, kolunda sıska mı, sıska bir kadınla giden şişman adamı göstererek:

— Bak Vido, dedi. Kemikten hoşlanan yalnız biz değiliz!..

Oğlumda Mektup

Sevgili oğlum,
Artık büyüdün. Hem de hayli büyüdün. Gerçi liseyi hâlâ bitiremedin ama, o cihetten korkum yok: sen bitirmesen bile ergeç mektep sana diploma verecek; mektebin razı olmazsa, vekâlet, o sonu gelmez cömertliğiyle sayısız imtihan hakları tanıyarak, seni, istesen de, istemesen de mezun edecek... O zaman...

İşte o zaman düşüneneğimizi, gel, şimdi düşünelim: sana bir meslek seçelim:

Ama, nasıl bir meslek?

Kendine hayatta bir yol çizeceksen, daha evvel çizilmişlerin istidadına uyup uymadığını hesaba katmalısın, dedim. Bugün diyemem... Çünkü eski hesaplar çoktan iflâs etti. İstidadın resim yapmaksa, tapu dairesinde mükemmîl bir kayıt memuru olabilirsin. Matematiğe müthiş bir kabiliyetin varsa, sonun afiş ressamlığı olabilir. Eğer güzel rol kesiyorsan, aktör olman hatırdan bile geçmez. Olsan olsan başarılı bir politikacı olursun...

Demek istediğin, seçeceğin iş veya meslek istidatla ilgili değil. O, eskidenmiş...

Ya neyle ilgili? diye sormana hacet yok: etrafına bak, hemen anlarısın. Şayet sığın işi zengin olmak, her yıl bir Cadillac değiştirmek istiyorsan, onun yollarını ben bilmiyorum ki, sana öğreteyim oğlum...

Ama kıt kanaat, ölmeyecek kadar yiyerek yaşamağa razıysan, o zaman memur olmanda hiç bir mahzur görmem. Maaşın, üç senede bir artar, terfi edersen. Terfi ettiğin takdirde kadro bulursan. Kadro da buldun, zammı alabilirsen, tahsisat varsa... Personel kanununu nasıl olsa ümit edemeyeceğine göre, bütün yıl eline yüz elli lira geçer. Üç sene sonra eline geçen yüz yetmiş lira olur... Ne muntazam, ne emin bir sistem, değil mi?

Ama sen, acayıpliğin tutmuş da, ille sürünmek istiyorsun... O zaman, sanat şubelerinden canın hangisini çekerse ona kapılan: Ressam ol, besteci ol, şair ol... Ağlıktan belki ölmezsin ama, muhakkak nefesin koker ve sürünürsün...

Suzan Sözen gibi dillere destan bir romancı mı olurum, dedin?... İlahi oğlum, onun için evvelâ Ali Esat Bırol'un neşteri altına yatman ve benim sevgili oğlum değil, sevgili kızım olman lâzım.

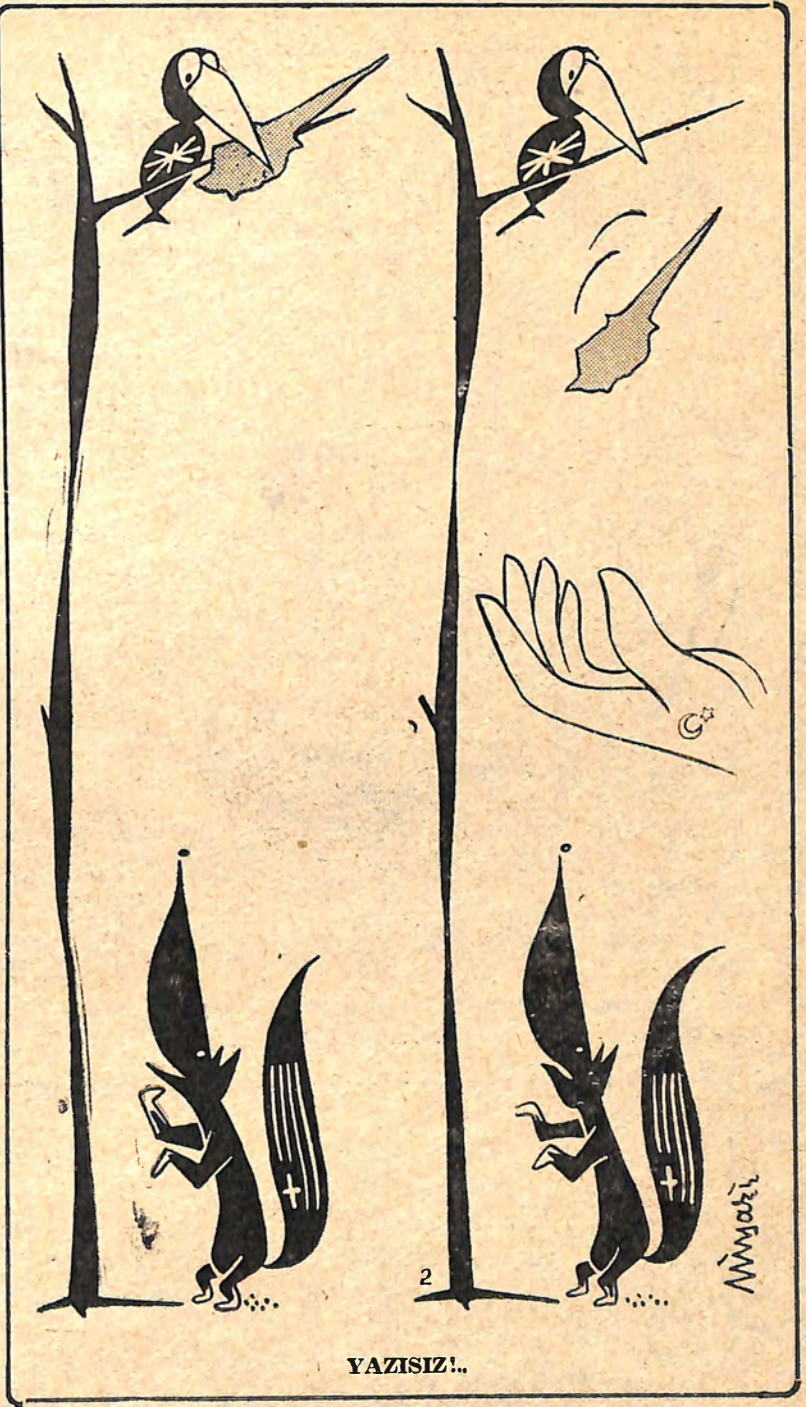
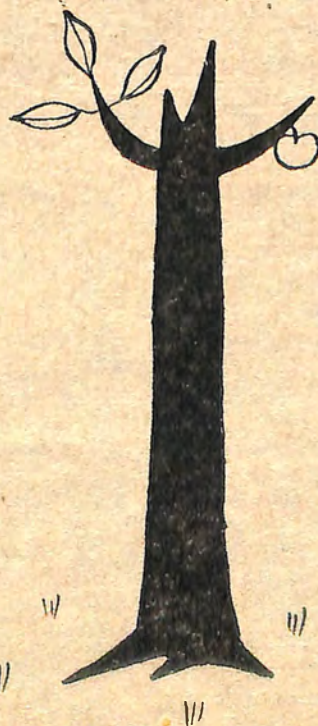
Sonra... Birincisine imkân yok ki, ötekileri sayayım!..

Biliyorum oğlum... Bunların hiçbirini seni sarmadı. Çünkü hepsi, iyi kötü çalışmak, az çok emek sarfetmek, hiç değilse kafa yormak istiyen işler. Sen ise, zihnini yormadan hem para kazanmak, rahat yaşamak, hem de meşhur olmak istiyorsun. İstiyorsun ki, herkes seni tanısin. Gazetelerde Başvekilden büyük resimlerin çık-sın... Hayatın, maceraların, sevgililerin, yediğin yemekler, içtiğin şaraplar merak edilsin. Kimse kültürünü kontrol etmesin, ama bu yaz nereye gideceğini, hangi lokallere devam ettiğini bilsin...

Anladın, değil mi? Ne muhalefet saflarında, ne de iktidar yönünde siyaset adamı olmak, bunu temin edemez... Ticaret de bunu temin edemez... Hiçbir meslek, sanat denebilecek hiç bir hüner bunu sağlayamaz...

Bu mutluluğa erişmenin bir tek yolu vardır evlâdım: bugünden tezi yok, liseye, Üniversiteye boş verip ünlü bir spor klübüne yazılmak... Ondan sonrası, atacağın tekmelere, salıyacağın yumruklara kalmıştır. Eğer, az zamanda futbol sahasının parlak yıldızlarından biri olursan, sen de yaşadın, hattâ senin sayende biz de yaşadık demektir oğlum.

— Görünmeyen Adam —

Düşündüğü şey!

Yaşlı bir karı koca, bir kış gecesi, ocağın yanındaki salıncaklı iskemlelerinde oturmuşlar, karşılıklı hayale dalmışlardı. Kadın bir ara içini çekti. Kocası sordu:

— Ne oldu karıcığım, bir şeye mi üzüldün?

Kadın cevap verdi:

— Yok... Yalnız düşündüm, artık iyice ihtiyarladık. Gül-

nün birinde, belki bir iki, sene sonra, ikimizden biri ölecek...

Kocası onu teselli etti:

— Karıcığım, bunun için şimdiden üzülecek ne var?

Kadın:

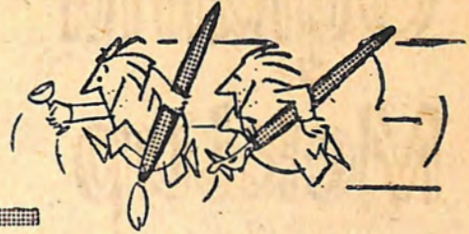
— Üzüldüğüm filân yok, dedi, sadece bu acıklı hâdise vukubulunca ben artık gidip Yakaok'ta yerleşmek isterdim...

Havva — Dünyada bi sen, bi de ben kalsak gene seninle evlenmem!

kokteyl

— Gümrüklerdeki kahve dört sene durabilirmiş!..
— Demek iş bizim durabilmemize kaldı!..

Hadiseler Arasında FELEK

Dayak fashı

Bu dayak fashı, hattâ süzinâk fashından da hazindir. Mecliste son kavgalar dolayısıyla dayak attığı veya yediği şeklinde matbuatta bazı mebus isimleri çıktı. Bu haberlerin yanlış olduğu şuradan belli ki isimleri «derç» edilenler tekzip mektupları gönderdiler... Bunlara inanıyoruz... Partiler de iddiayı «biz yemedik, siz yediniz» diye karşılıklı reddettiler.

Yalnız şu var ki; gazetelerin müttetifikan yazdıklarına göre 35 dakika

Zanneyliyor!

Her biri hâlince icrâ-yı mezâlim etmede, Görse bir me'mûru insan bir şakı zanneyliyor. Eyleme beyhûde ey bıçare feryâd ü figan, Âh-ı mazlumu hükûmet musiki zanneyliyor!

Eşref

müddetle yüzden fazla mebus kavgaya iştirak etmiş. «Kavga» kelimesinin mânası da malûm... Meclise de mebuslardan başkası giremez... O halde bu dayağı kim yedi?

Acayip bir şeydir bu dayak. Tıflı Hasan Efendiden başkası yediğini itiraf etmez...

Merhum bir gün ser-yaver Halil Paşa ile yolda giderken müsaade istemiş:

— Şurada bir işim var, bana beş dakika müsaade edin! demiş.

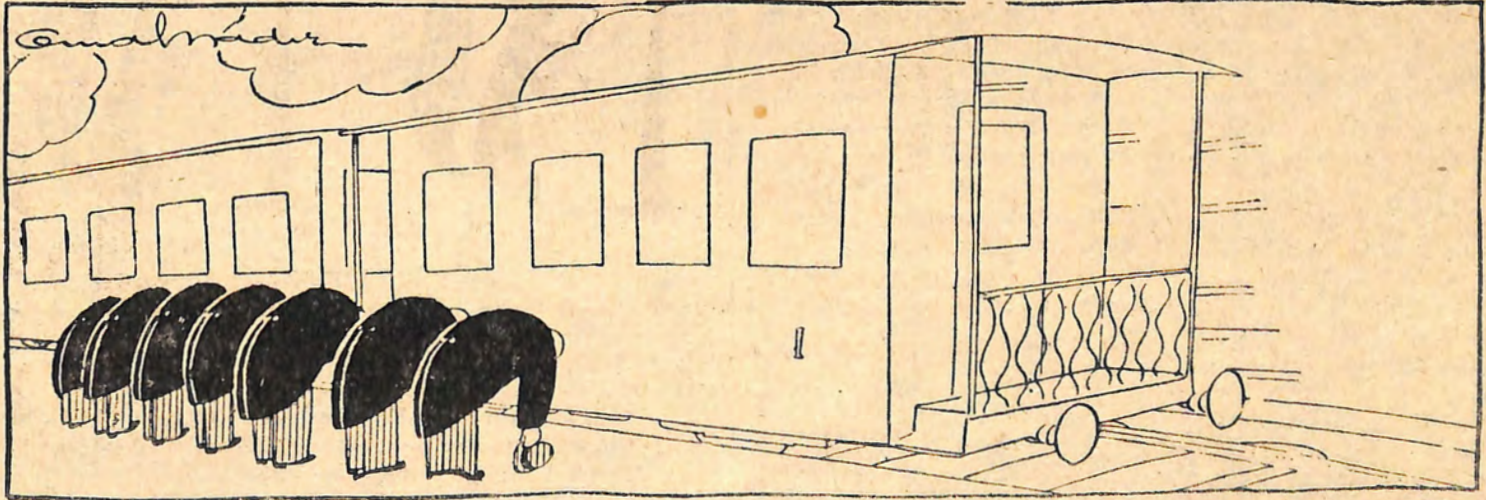
Gitmiş, on dakika sonra üstü başı toz, toprak içinde gelmiş; paşa sormuş:

— Nedir bu hal?

— Hiç!.. Çabuk gittim, şurada bir dayak yedim geldim, cevabını vermiş.

Haram bir, dayak iki... Yiyenler söylemez.

B. Felek
«Cumhuriyet»

Türkiyede üç yüz bin kambur var!.. —Gazeteler—
— Acaba bunlar mı?..

Niçin ağlıyormuş?

Bir gün Hoca'nın karısı, muziplik olsun diye, çorbayı sıcakta sıcakta sofraya getirir, ama Allah'ın işine bakın ki, eştiği kuyuya kendi düşer. Hani yanıp, şaşıp da, gövdeye bir kaşık indirmez mi, gözlerinin

den yağmur gibi yaş boşanır.

Hoca'nın dünyadan haberi yok; biraz yüzü gülsün diye:

«Ne var yine, kaşık düşmanı, ağlıyor musun yoksa?» diye şaka eder.

Karısı da:

«Hayır, Allah ağlatmasın ya, anam bu çor-

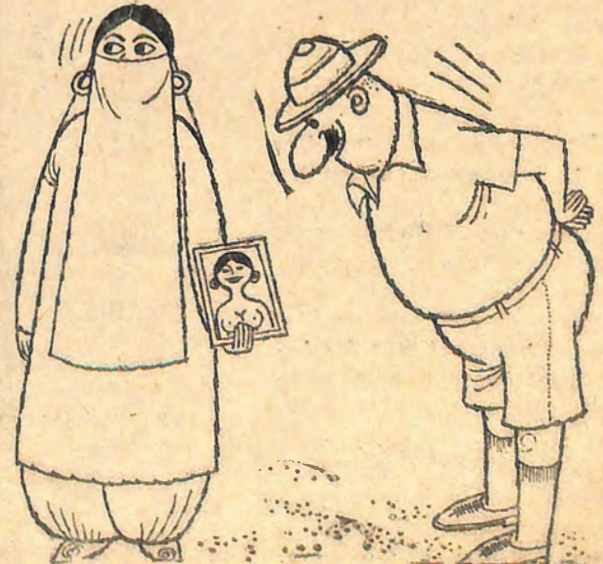
bayı severdi de, rahmetli hatırıma düşünce, gözlerim yaşardı!» der.

Hoca, onu dinledikten sonra, hürmetlice bir kaşık da kendisi yuvarlamaz mı! Ağzı, dili haşlanır, gözleri çıkmak çalar.

Karısı muradına erip: «Ne o, iki gözümün hiç birisi, sen de mi ağhyorsun yoksa?» deyince, Hoca, dünyayı, Konya'yı anlar!

«Ben mi, der; ananın öldüğüne değil, seni başıma bırakıp da gittiğine ağlıyorum!».

«Eski Türk Mizahı»

YAZISIZ!..

Meşhurlardan nükteler

Tristan Bernard'a bir gazeteci sormuş:

— Louvre müzesinde bir yangın çıksa hangi tabloyu kurtarırsınız?

Meşhur Fransız mizah ustası şu karşılığı vermiş:

— Kapiya en yakın olanını kurtarıyorum!..

— Yol mu verdin?..
— Hayır, daha ağır bir ceza verdim: Son yazdığı hikâyeyi kendisine okutturdum!..
(Arjantin)

Yazısız!..
(İtalyan)

Düello!

Meşhur Alman âlimi Rudolf Wirchano, Bismark'ı tenkid etmiş ve bunda çok ileri gitmişti. Onun bu hareketini bir hakaret sayan Bismark, âlimi düelloya davet etti. O zaman Wirchano:

— Madem ki, dedi, teklifi siz yaptınız, o halde silâhları seçmek hakkı da benim...

Ve birbirinden hiç farkı olmayan iki sosisi işaret ederek:

— Bunlardan biri, öldürücü bir takım mikroplarla bulamış, öbürü ise, temiz. İşte silâhlarımız bunlar. Şimdi ekse-lânsları müsaade ederlerse ben silâhımı seçeyim ve karşılıklı sosislerimizi yiyelim.

Bu teklif üzerine Bismark, düello bahsini gülerek geçiştirmeği tercih etmişti.

(Alman)

— Yağmur başladı, artık paketi bana ver!..
(İtalyan)

Milletlerin Güldükleri

Yeldeğirmeni!

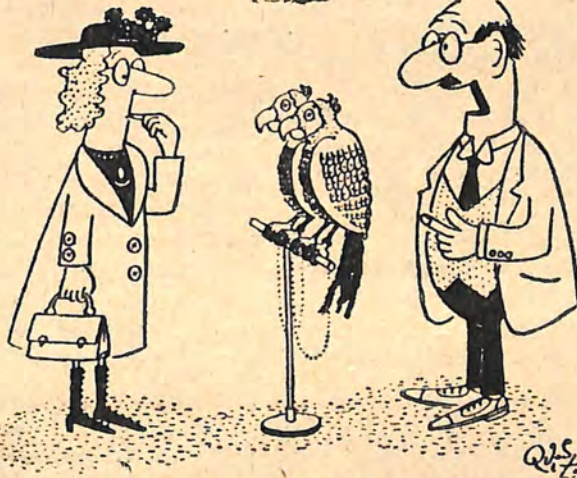
Pennsylvania'lı bir misafir, — Bu nedir?
Teksas'ın meşhur çiftliklerinden Onu gezdiren kovboy da fırsatı kaçırmadı ve:
— Bu mu? dedi, bu elektrikle dev kanatlı bir yeldeğirmeni önünde hayret ve dehşetle durdu. işliyen ve sığırlarımızın üzerine Hayatında böyle bir şeyi ilk defa konan sinekleri kovmaya yarıyan görüyordu. Sordu: bir nevi yelpazedir!

İktidarın plânı!

İktidarın adaylarından biri, bir Kalabalık arasında bir dinleyici seçim konuşması yapıyor ve: cı seslendi:
— Bizim bütün istediğimiz plânımız tatbik etmek için iki yıl — Peki, plânınız nedir?
— İki yıl daha kalabilmenin daha iktidarda kalmaktır! di-yolunu aramak!..
(İngiliz)

Acele satılık!

Bir Providence gazetesinde şöyle edilmesi... Mühim not: Telefona le bir ilân çıkmıştı: 14 yaşında bir çocuk sesi cevap
«Oğlumun zengin bi-bap ve verirse kapatın ve bir daha ara-Rok and Rol plâkları koleksiyonu yın.»
satılıktır. numaraya telefon
(Fransız)

— İkisini beraber satıyoruz madam... Biri İspanyolca söylüyor, öbürü fransızcaya çeviriyor!..
(Fransız)

Kim uydurdu?

YALE klübün üç yaşlı azası oturmuş sohbet ediyorlardı. Henüz dışarıdan gelen ve yüzü sevinçle parlayan bu üç azadan biri:

— Dostlarım, dedi, bir oğlum oldu... Tosun gibi bir bebek! Hem unutmayın ki ben 65 yaşındayım. Eee... Ne de olsa eski toprak...

İkinci yaşlı âza:

— Bu da bir şey mi yani? dedi, benim de geçen ay bir kızım oldu. Hem ben 65 değil, 69 yaşındayım...

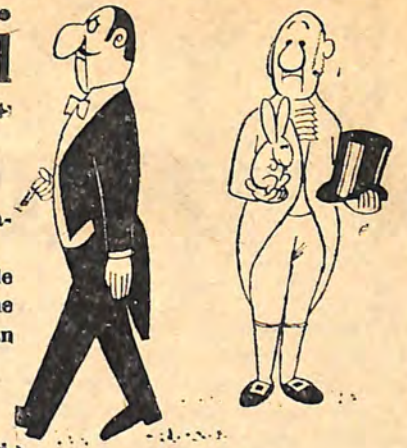
Üçüncü yaşlı âza:

— Arkadaşlar, dedi, ikinizin de gözü aydın olsun, ama bu konuşmanız bana, geçen hafta başımdan geçen bir hâdiseyi hatırlattı...

Diğer âzalar:

— Nedir o? dediler.

— Hava güzeldi; biraz dolaşayım dedim, Central Park'a kadar uzandım. Birden, ağaçların arasından, önüme bir tavşan çıktı... Ben de gençliğimi hatırladım... Sonra etrafta da kimse yoktu. Bastonumu kaldırdım ve gûya, tüfekle ateş ediyormuş gibi «bang, bang!» diye bağırdım. Fakat o ne?.. Tavşan düşüp ölmez mi? Yanına gittim, sahiden ölmüş. Müthiş şaşırđım. Yoluma devam ettim. Derken karşıma başka bir tavşan çıktı. Bastonu kaldırıp gene «Bang, bang!» diye bağırdım. Tavşan yerlerde... Evet dostlarım, tavşanı öldürmüştüm. Sevinçle bastonumu sallıyarak geri döner dönmez ne görsem beğenirsiniz? Hakikati, dostlarım, hakikati! Karşımda, elinde hakiki ve ucunda duman tüten bir tüfekle genç bir delikanlı duruyordu!..

Yazısız!..
(İtalyan)

Cennet - cehennem maçı!

Bir futbol takımı oyuncularını ölmüş ve Cennete gitmişlerdi. Hepsi de as ve klâs oyuncularlardı. O günlerde Cennetin baş meleğinin canı sıkılıyordu, Şeytana haber yollayıp çağır-dı ve:

— Ey Şeytan, dedi, Cennetle Cehennem arasında bir futbol maçına ne buyurulur?

Şeytan güldü:

— Boşuna yorulmayın, nasılsa ben kazanırım.

Cennet meleği şaşırdı:

— Ama nasıl olur? En iyi ve meşhur futbolcular burada...

— İyi ama, dedi Şeytan, bütün hakemler de Cehennemde benim emrimde!

(İngiliz)

— Annem selâm söyledi. Sizden fazla bir kaç tabak istiyor, babamın kafasına atacak da!..
(Arjantin)

Yazısız!..
(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 5 —

Bu keskin mantık karşısında öbür odacı hakkıyla duraklamıştı. Öyle ya: Tâ Fransada çekilen bir piyangoğunun tâ İstanbul içerilerine kadar gelip talihli adam araştırması havsalanın alacağı şey değildi. İbrahim ağa, karşılıksız kalan bu sualin arkasından bir tane daha yetiştirdi:

— Hele biyol bah genem! Bu temessükler kaç para diye?

— Ne bilem? Ahan Eminöğüne varır, daha sorarsın. Köşe sarraflarının hepsi de bilir.

— Nektüpçü namaza gahsın da varam, gidem eyleyse.

Zavalh Şücaaddin içeride hâlâ para bekliyordu.

Sadaret-i uzma müezzınbaşının davudi sesi, müsteşarın kapısı hizasında çınladı.

Ögle ezanını okuyordu.

Kalem odalarının çökük kapılarından, namaza giden efendiler birer ikiye sökün ettiler. Sofalarda, kolları sıvalı, ceket omuzda, pantolonun paçaları tüylü, varisli, paytak ve çıplak bacakların üzerinde kat kat kıvrılmış takunyeli insanlar, ellerinde birer boyalı mendil ile helâya doğru, abdest tazelemeğe gidiyorlardı.

Teşrifat odasının önünde, Sadrazamdan mülâkat istemeğe gelmiş bir İngiliz gazete muhabiri, hem yanındaki sefaret baş tercümanının verdiği izahatı dinliyor, hem de elinde fotoğraf makinesi, harıl harıl bu manzarayı tesbit ediyordu.

Mektupçu beyefendi de o aralık dışarıya çıktı, hususî abdesthanesine girip çıktıktan sonra, hademenin yazıhane önüne serdiği, kılaptan işlemeli çuha seccadenin üzerine çöktü.

Fırsatı ganimet bilen İbrahim ağa, soluğu doğru Eminönünde aldı. Yenicamie sapacak köşedeki çatal sakal Yahudi sarrafın karşısına dikildi.

Yahudi, İbrahim ağayı uzun zamandanberidir tanırdı. Mabe-yin baş kâtibinin akrabası olduğu için, her ay başı, aylıklarını ba-irade-i seniye muntazaman alan mektupçubaşı, İbrahim ağayı buraya gönderir, Osmanlı liralarını ikiye kuruş, yüzler para başla İngilizce çevirtirir, bir kaç altın kâr ederdi.

Sonra, ay ortalarına doğru, bu İngiliz liralarını yollayıp kezzaplı kremiç altınlarıyla değiştirecek, beş on kuruş istifade de bu suretle temin eylerdi.

Yahudi, İbrahim ağayı en tatlı tebessümü ile karşıladı:

— Maşallâ maşallâ, odacıbaşı! Hoş yeldin! Yene mi inyiliz lirası diyiştireceksin? Haberin ulsun, piyaça furladi.

— Neyime gerek!

— Nasin, neyine gerek ulur mu? İnnyiliz, Osmanlı buyun baş-başa yığıyor.

— Geçsin. Ben sana başha iş danışacağım. Ahan, sende gara pampurunun temessüklerinden var mı?

Yahudi, çipil gözlerini hayretle açtı:

— Ne? Ne dedin?... Ağnama-dım.

İbrahim ağa, her kelimeyi heceliyerek, tekrar etti:

— Gara pampurunun temessüklerini diyim!.. Temessük!.

— Hanyisi temesuk?

— Çimendüfer!..

— Oyle soylesana! Şemendefer ulmaz ulur mu? Em da birincisi var. Aslan marka. Kaç tane istiyorsun?

— Gaça vireceğin?

— Kendin için alacaksan, kolaydır. Sen yabancı değilsin.

— Dı, baham!

Sarrafa, başını camekândan di-

şarıya uzattı, odacının kulağına bitişti.

— Yedi bir kart!

İbrahim ağa hızla geriye çekildi; kışkırtı; Yahudiye çıkıştı:

— Ula, benim ilen zevkleniy misin, soyha! Vururum gafana, töbeler ola!

Odacının, bu iğbirarını, istenilen bedelin fazlalığına hamleden sarraf:

— Darılma! dedi; sana bir ikram yaparım.

Ve arkasından, yine kimselere duyurmak istiyormuş gibi, u-sulcacık ilâve etti:

— Yedi liradan al!

— Son fiyat mı?

— Alah inandirsın, on para kâr etmiyorum.

— Peki!

Yahudi, bu alış verişe oldu nazariyle bakarak, camekânın altındaki dolaptan tahvilât paketini çıkarmak üzere eğilirken, odacı İbrahim ağa, Hacıköçek camii-nin önüne varmıştı bile.

Babîâlden içeriye adımını atar atmaz, sofada, dokuz doğuran Şücaaddinle karşılaştı, Biçare kâtip, işi zorlarsam belki bozarım kor-

kusiyle odacının yanına yavaş yavaş sokuldu:

— Neredesin, İbrahim ağa?.. Seni arıyorum.

— Muavun beğе çağara alma-ğa vardım... Nideceğen beni?

Bu yalanı uydururken kılı bile kıpırdamamıştı. Son kelimelerin ifade ettiği tecahül karşısında Şücaaddin afalladı. Mamafih, yaptığı mukaddmeden sonra, artık gerilemenin uygun olacağını takdir ederek:

— Sana biraz evvel, Ata Efendi benim için bir şey demedi mi?

— Dedi..

— E, peki işte! Onun için bekliyorum.

— Beklemesine bekliysin emme... Baham bende para var mı?..

— man, İbraamcığım! Ne olursa senden olur!.. Vermezsen, sokakta kaldım, gitti.

— Hele biyol eğlen, baham. Neden sohakta kalan ki?

— Kayınpederle aram açıldı..

— Eteğine, neyine var... Öbür dilen, barış.

— Sen, şimdi onun orasını bırak da, bana ne yap yap, para ver.

İbrahim ağa durdu. Biraz düşünür gibi yaptı. Neden sonra:

— Gaç para istiyin?.. diye sordu.

— On lira olsa, yeter!

— On lira mı?.. Vay, anâm!..

Birdenbire redde uğramaktan korkarak, Şücaaddin, pazarlığa girişmek istedi:

— Çok mu?..

— Çoh, ya! Nideceğen bu gaçer parayı?

— Lâzım, İbraam ağacığım. Ama sen bilirsin gene...

Yine bir lâhza düşündükten sonra, İbrahim ağa şu suali sordu:

— O kâfatlardan sende gaç tane var?

— Hangi kâğıtlar?

— Çimendüfer...

— İki tane.

Odacı, zihninde ufak bir hesap yaptı: İki kere yedi: 14... Demek ki, on lirayı verse de, geride daha dört liralık bir pay kalıyordu.

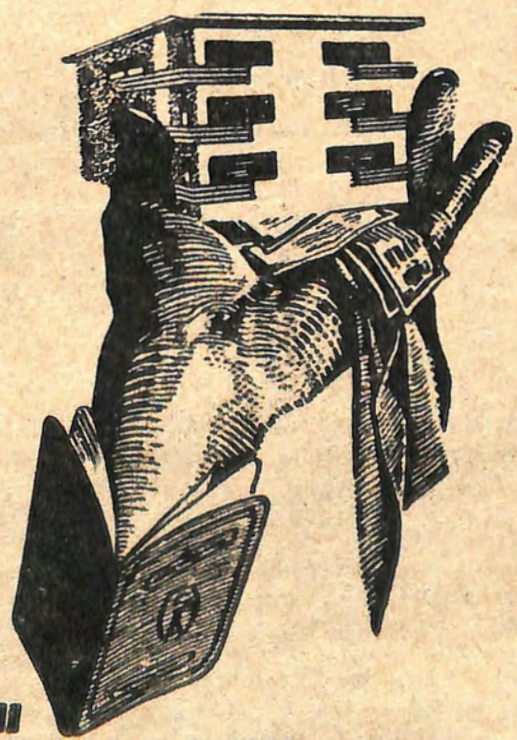
— Baham, görem onları. Burada mı?

— Yanımda...

Şücaaddin, ceketinin iç cebinden, katlanmış iki tane Rumeli şimendifer tahvil çıkardı; İbrahim ağaya uzattı.

Arapkirli, bunları şüphelenen bir tavırla aldı, baktı. Yahudi sarrafta, bunları görmemiş olduğuna pişmandı.

(Devamı var)

JUMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

SANA GİTME DEMİYE -
CEĞİM
GENE DE SEN BİLİR -
SİN
ÖZDEMİR ASAF

BI DAKKA
REİZ

GEÇEN HAFTANIN
SON RESMİ

HAA!..NERDE KAL -
MISTIK ?..HERİFİN Bİ -
Rİ (Bİ DAKKA REİZ)
DEMİSTİ Dİ Mİ ?
SİZ DE Bİ DAKKA
SONRA NE OLACAK
DİYE Bİ HAFTA
BEKLEMİŞTİNİZ...
BAKIN NOOLDU...

11

BAK REİZ...BUR -
DA NE VAR!...

O YENİ
Bİ Şİ DEĞİL

GÖKDELEN
RÖNTGEN

EVET
KEŞFEDELİ
EPİ ZAMAN
OLDU

AMAN KURCALA -
MA... ARTIZ KIZ -
LAR FİLAN ÇIKAR -
SA EFLATUN -
GERİ GELİR

BU SEFER ARTIZ KIZLAR FİLAN
GELMEDİ... ONLARIN YERİNE
EKRAANDA **SPUTNIK**
31 GÖRÜNDÜ...

SALİH
TEKCAN

ŞEY

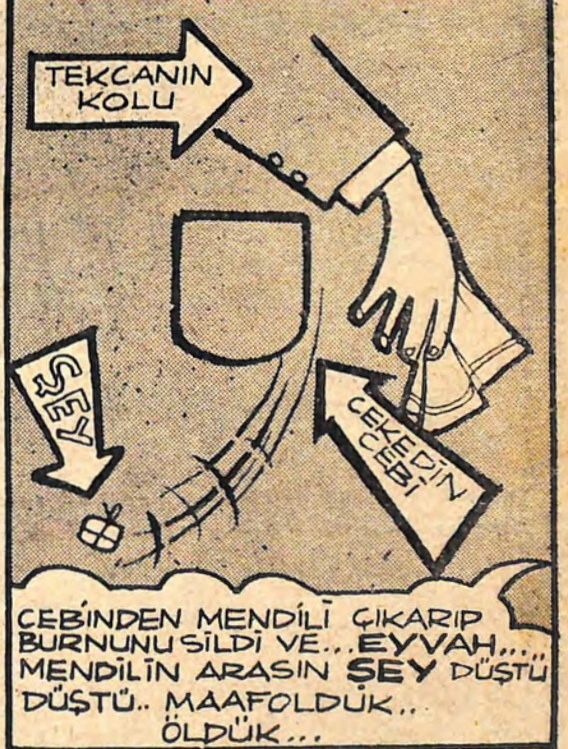
SU ZIRILTIYI
YAKIN PLANA
AYARLA.. BE -
NİM GÖZLERİM
UZAGI SEÇMEZ

CİHAZ YAKIN PLANA AYAR -
LANDI...

BAK
BAK
ELİNİ
CEBİNE
SOKUYOR

ŞEY'İ
BULURSA
YANDIK

TEKCANIN
KOLU

ŞEY

CEKEDİN
CEBİ

CEBİNDEN MENDİLİ ÇIKARIP
BURNUNU SİLDİ VE... EYVAH...
MENDİLİN ARASIN **ŞEY** DÜŞTÜ
DÜŞTÜ.. MAAFOLDUK...
ÖLDÜK...

ŞEY GERÇEKTEN
DÜŞMÜŞTÜ AMA
BİLDİĞİMİZ GİBİ
DÜŞMEMİŞTİ... FE -
ZADA YERÇEKİMİ
OLMADIĞI İÇİN SPUT -
NİĞİN SUNI ÇEKİMİ -
NE UYMUŞ, SALİHİN
BAŞINDA YO -
UNA DEVAM EDİYORDU

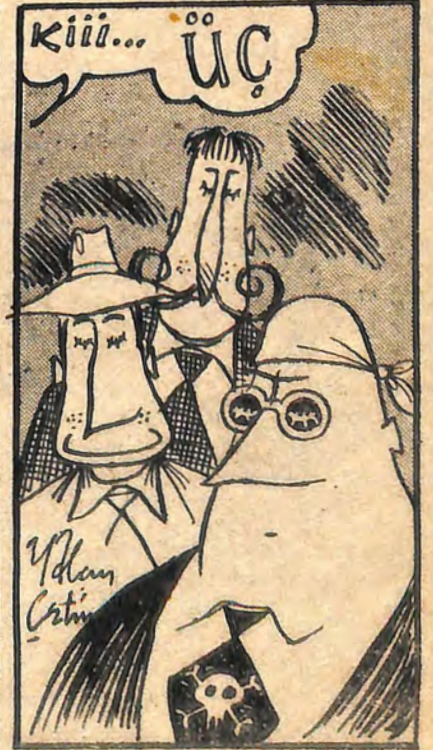

ÇABUK...YA SPUTNİĞİ, SA -
LİHİ, **ŞEY**'İ BURAYA GE -
TİR, YA BİZİ ORAYA
GÖNDER

DUR

HADİ GİNE ACIDIM...
SİZE Bİ BABALIK
YAPTIM... BEN ÜÇE
KADAR SAYINCA GÖZ
LERİNİZİ KAPAYIN...
SORA AÇ DIYNCE
AÇIN... **Biiir...**

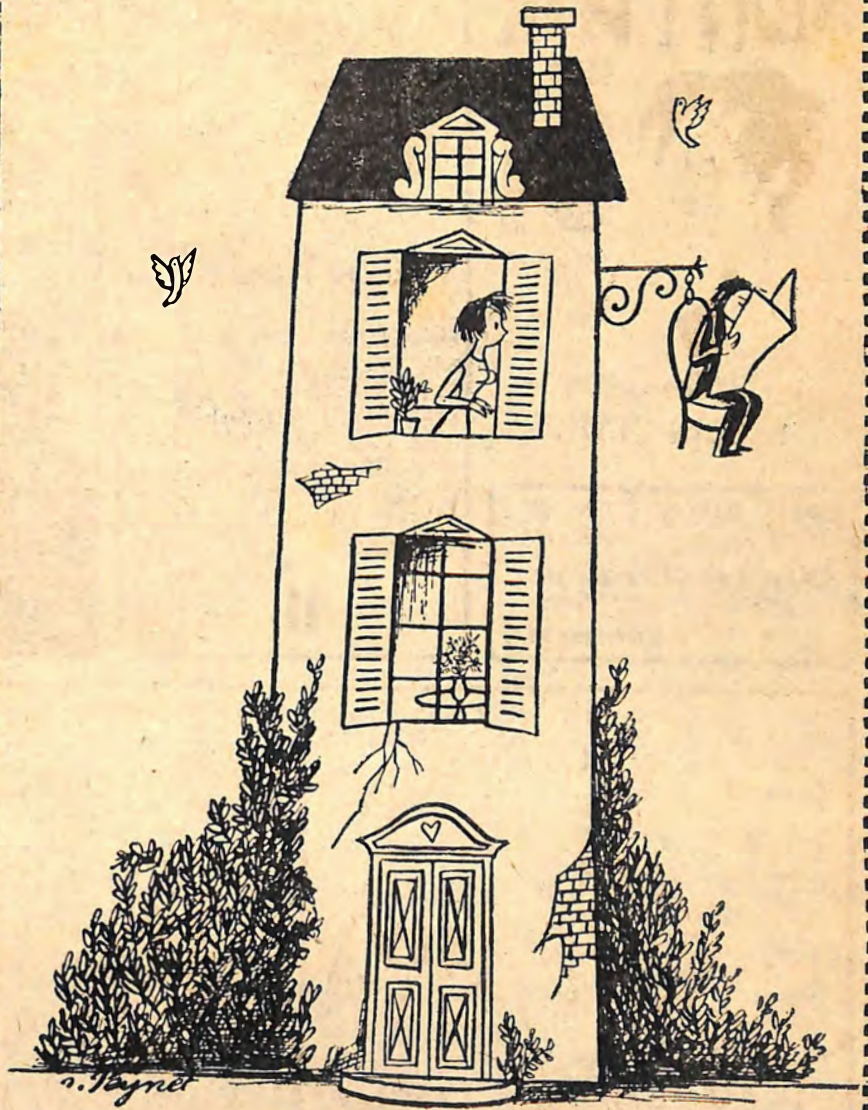

Kiii... **ÜÇ**

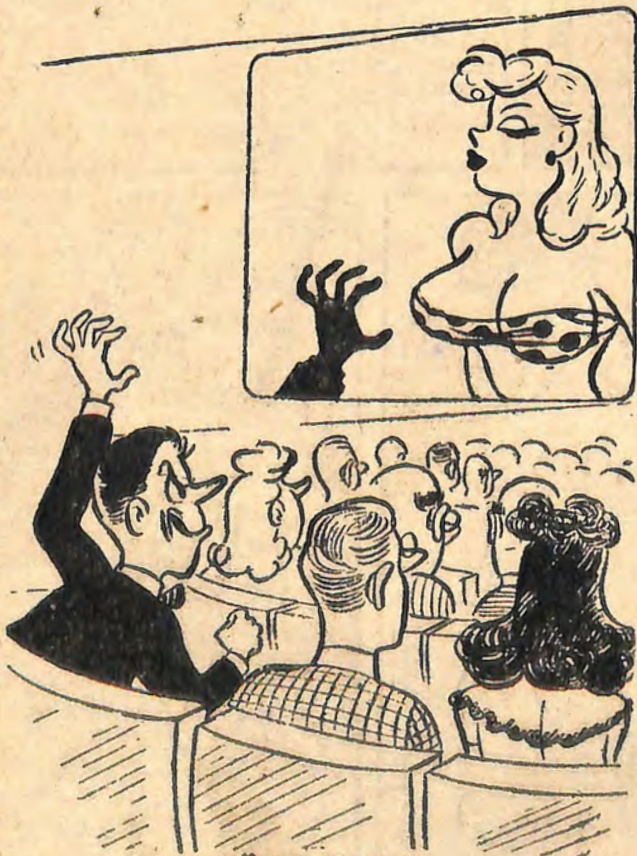
Karikatürleri

-MEMLEKETİNİZE GELDİĞİM ZAMAN BU BEBEK
YANIMDA DEĞİLDİ, GÖTÜRMEĞE HAKKIM YOK
BIRAKIYORUM !..

-AAA !.. YİNE Mİ DARILDIN SEVGİLİM !

GÖLGE OYUNU !..

-BEYEFENDİ, REFİKANIZ SİZİNLE GÖRÜŞMEK İSTİYOR!..

PAMUKBANK 1958 İkramiye plânı

Çukurovanın
En mutena yerinde

5000 m²
portakal
BAHÇELERİ

Ayrıca

İstanbul'da **APARTMAN** DAİRESİ

KIYMETLİ **ARSALAR**

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

PAMUKBANK

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Göz Ucu ile Avrupa

Yusuf Ziya OTAÇ

- Bu kitap, seyahat edebiyatının en güzel eseridir.
- Bu kitabın sahifelerinde, Almanya'yı görecek, İtalya'yı görecek, Yunanistan'ı tanıyacaksınız.
- En ince görüş, bu kitapta. En güzel türkçe bu kitapta.
- Kalın kâğıt, temiz baskı, iplik dikiş, zarif kapak.

● Fiyatı 1 lira.

BUGÜN ÇIKTI

- Umumi satış yeri : Akbaba Yayınevi, Belediye, Klodfarer Caddesi, No.: 8 - 10.

- Satıldığı yerler: İstanbul, Ankara Caddesinde «İnkılâp Kitabevi».

Köprü Kadıköy iskelesinde «Köprü Kitabevi».

Beyoğlu, İstiklâl Caddesi, «Kitapsaray».

Nişantaşı «Birlik Kitabevi».

Ankara: «Akba», «Berkalp», «Hür», «Nur», «Bilgi» Kitabevleri.

İzmir: «Yavuz», «Mektepli», «Belen». «Ülkü» Kitabevleri.

Bütün taşra bayileri.

Sahibi :

YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :

NEHAR TUBLEK

Teknik Sekreter :

Selâmi M. YURDATAP

Adres :

Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire : 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

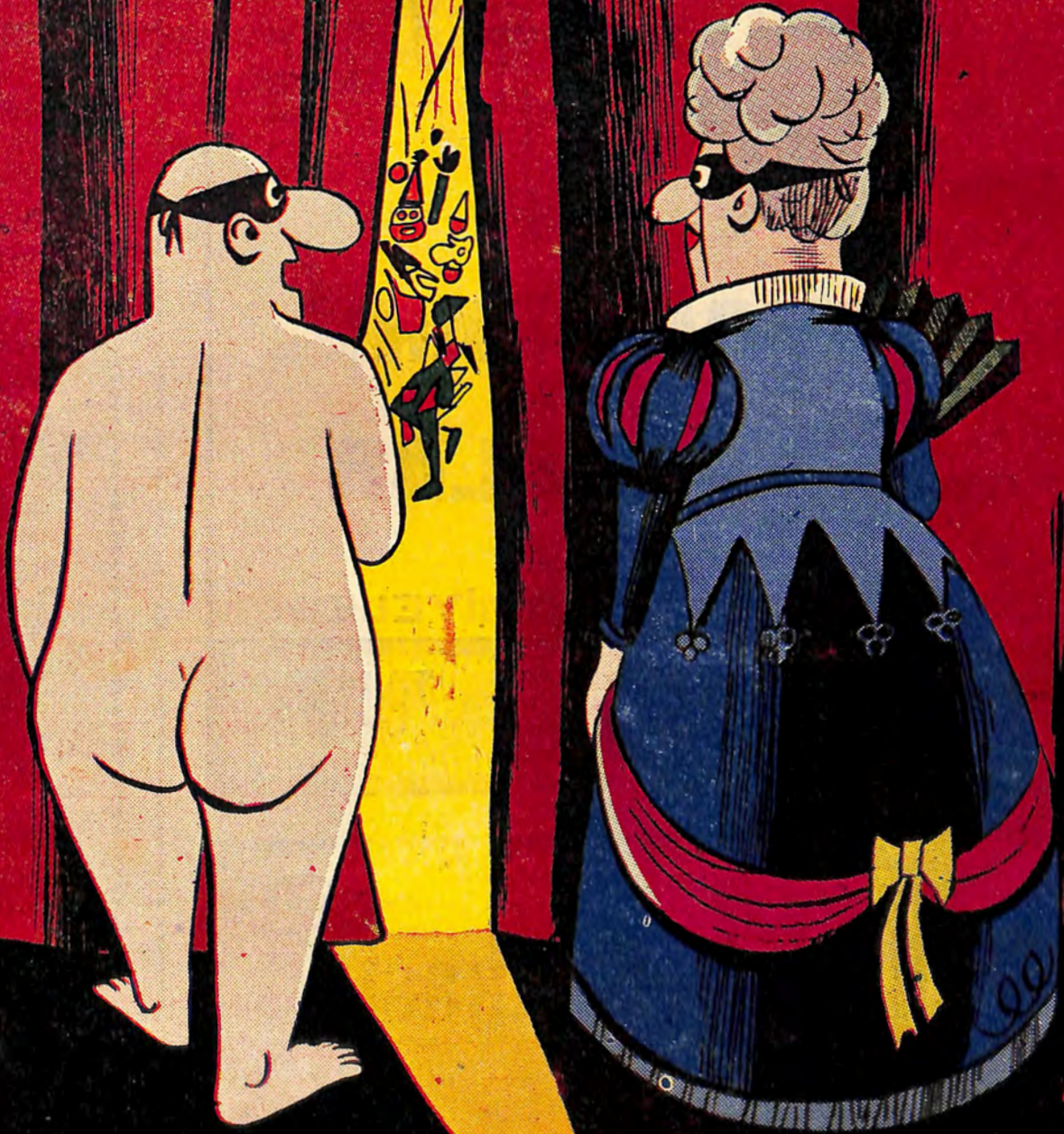
Abone: Senelik 37.5 lira

Altı aylık 19 lira.

Basıldığı yer :

ERCAN MATBAASI

AKBA BA

KOSTÜMLÜ BALO :

— Göreceksin kardeşim, kıyafetiniz büyük heyecan uyandıracak!...

— Italian karikatürü —